മുഖവുര

ഇന്റർനാഷണൽ ജേണൽ ഓഫ് മലയാളം ലാംഗ്വേജ് റിസർച്ച് സ്റ്റഡീസ് (IJMLRS) എന്ന ഗവേഷണ ജേണലിന്റെ പുതിയ ലക്കത്തെ ഗവേഷകരുടെയും വായനക്കാരുടെയും മുന്നിലെത്തിക്കുന്നതിൽ എഡിറ്റോറിയൽ സമിതിക്ക് അതിയായ സന്തോഷമുണ്ട്. മലയാള ഭാഷ, സാഹിത്യം, സംസ്കാരം, കലാപാരമ്പര്യം, സമകാലിക മാധ്യമാവിഷ്കാരങ്ങൾ എന്നിവയുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന മേഖലകളെ ആഴത്തിൽ സമീപിക്കുന്ന ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങളാണ് ഈ ലക്കത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മലയാള പഠനമേഖല ഇന്ന് കൈവരിച്ചിരിക്കുന്ന വൈജ്ഞാനിക വ്യാപ്തിയും അന്തർവിഷയപരമായ സമീപനങ്ങളും ഈ ലക്കത്തിലെ ലേഖനങ്ങൾ വ്യക്തമായി പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.

ഈ ലക്കത്തിലെ പ്രബന്ധങ്ങൾ സാഹിത്യപഠനം, ഭാഷാപഠനം, കലാപഠനം, മനഃശാസ്ത്രം, സ്ത്രീപക്ഷ വിമർശനം, മാധ്യമപഠനം എന്നീ വിവിധ മേഖലകളെ പരസ്പരം ബന്ധിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് മലയാള ഗവേഷണത്തിന്റെ നവീന ദിശകൾ തുറന്നുകാട്ടുന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെയും സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും ചരിത്രപരമായ അടിത്തറയെ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ട് സമകാലിക സാമൂഹിക-സാംസ്കാരിക മാറ്റങ്ങളുമായി സംവദിക്കുന്ന ശാസ്ത്രീയ പഠനങ്ങളാണ് ഈ ലക്കത്തിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷത.

സാഹിത്യവും പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം പരിശോധിക്കുന്ന പ്രബന്ധം ഈ ലക്കത്തിലെ ശ്രദ്ധേയ സംഭാവനകളിലൊന്നാണ്. പ്രത്യാശ, പ്രതിരോധശേഷി, മാനസിക ക്ഷേമം എന്നീ ആശയങ്ങളെ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ വിവിധ കൃതികളിലൂടെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഈ പഠനം സാഹിത്യത്തിന്റെ ചികിത്സാത്മകവും മനുഷ്യകേന്ദ്രിതവുമായ സാധ്യതകളെ മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നു. വായന ഒരു മാനസിക ശക്തീകരണ പ്രക്രിയയായി പ്രവർത്തിക്കുന്നതെങ്ങനെയെന്നതും ഈ പഠനം തെളിയിക്കുന്നു.

കേരളത്തിന്റെ ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകളെ ആസ്പദമാക്കിയ പഠനം കേരളീയ സാംസ്കാരിക പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഷാ-സാഹിത്യ വൈവിധ്യത്തെ ആഴത്തിൽ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. കഥകളി, കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, തെയ്യം, മോഹിനിയാട്ടം തുടങ്ങിയ കലാരൂപങ്ങളിലെ ഭാഷാശൈലികളും സംസ്കൃത-മലയാള ബന്ധങ്ങളും വാമൊഴി-വരമൊഴി ഇടപെടലുകളും ഈ പഠനത്തിൽ സമഗ്രമായി അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

സമകാലിക മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീശബ്ദങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന പ്രബന്ധം സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യവായനയ്ക്ക് പുതിയ ദിശകൾ തുറക്കുന്നു. മാധവിക്കുട്ടിയിൽ നിന്ന് കെ.ആർ. മീരയിലേക്കും ഇന്ദു മേനോനിലേക്കും വ്യാപിക്കുന്ന സ്ത്രീ എഴുത്തിന്റെ പാരമ്പര്യം ലിംഗരാഷ്ട്രീയം, ശരീരരാഷ്ട്രീയം, സാമൂഹിക പ്രതിരോധം തുടങ്ങിയ ആശയങ്ങളിലൂടെ ഈ പഠനം വിമർശനാത്മകമായി സമീപിക്കുന്നു.

മലയാള നോവലിന്റെ നൂറുവർഷത്തെ പരിണാമചരിത്രം പരിശോധിക്കുന്ന പ്രബന്ധം മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയെ സാമൂഹിക-രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലങ്ങളോട് ബന്ധപ്പെടുത്തി വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഇന്ദുലേഖ മുതൽ സമകാലിക നോവൽരചനകളിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ ഭാഷാപരമായ പരീക്ഷണങ്ങളും ആഖ്യാനരീതികളിലെ നവീകരണങ്ങളും എങ്ങനെ മലയാള നോവലിനെ സമ്പന്നമാക്കിയെന്നത് ഈ പഠനം തെളിയിക്കുന്നു.

സോഷ്യൽ മീഡിയ കാലഘട്ടത്തിലെ മലയാള കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനം ഡിജിറ്റൽ സാങ്കേതികവിദ്യ സാഹിത്യസൃഷ്ടിയിലും വായനാസംസ്കാരത്തിലും സൃഷ്ടിച്ച മാറ്റങ്ങളെ വിലയിരുത്തുന്നു. ഫേസ്ബുക്ക്, ഇൻസ്റ്റഗ്രാം, ബ്ലോഗുകൾ, സ്പോക്കൺ

വേഡ് പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, മീം കവിത തുടങ്ങിയ നവീന അവതരണരീതികൾ മലയാള കവിതയുടെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തിലും രൂപപരിണാമത്തിലും വഹിക്കുന്ന പങ്ക് ഈ പ്രബന്ധം പരിശോധിക്കുന്നു.

ഈ ലക്കത്തിലെ എല്ലാ പ്രബന്ധങ്ങളും ചേർന്ന് മലയാള ഭാഷയും സാഹിത്യവും ഇന്ന് എത്രമാത്രം സജീവവും പരിണാമാത്മകവുമായ പഠനമേഖലയായി നിലകൊള്ളുന്നുവെന്നത് തെളിയിക്കുന്നു. പാരമ്പര്യവും നവീനതയും, സാഹിത്യവും സാങ്കേതികവിദ്യയും, ഭാഷയും സമൂഹവും തമ്മിലുള്ള സജീവ സംവാദങ്ങളെയാണ് ഈ ലക്കം മുന്നോട്ടുവയ്ക്കുന്നത്.

ഈ ലക്കത്തിന്റെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിനായി വിലപ്പെട്ട ഗവേഷണപ്രബന്ധങ്ങൾ സമർപ്പിച്ച എല്ലാ ഗവേഷകർക്കും, സൂക്ഷ്മമായ നിരൂപണ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയ റിവ്യൂവർമാർക്കും, എഡിറ്റോറിയൽ ബോർഡ് അംഗങ്ങൾക്കും ഞങ്ങളുടെ ഹൃദയം നിറഞ്ഞ നന്ദി അറിയിക്കുന്നു. മലയാള പഠനരംഗത്തെ തുടർ ഗവേഷണങ്ങൾക്കും വിമർശനാത്മക ചർച്ചകൾക്കും ഈ ലക്കം പ്രചോദനമാകുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

Chief Editor

Dr Nisha Francis O

CONTENTS

SL. NO	TITLE	AUTHOR	PAGE NO
1	സാഹിത്യവും പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രവും: മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പ്രത്യാശയുടെ ഭാഷ	Martin Joseph	29 - 35
2	കേരളത്തിലെ ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ	Jofi P Vareed	36 - 41
3	സമകാലിക മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങൾ	Mohanan Karuthaveetil	42 - 46
4	മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പരിസ്ഥിതി ചിന്തയുടെ പുതിയ മാനങ്ങൾ	Emily Sebastian Nellithanath	47 - 52
5	സോഷ്യൽ മീഡിയ കാലത്തെ മലയാള കവിത	Smitha Joseph	53 - 57

INDIAN JOURNAL OF MALAYALAM LANGUAGE RESEARCH STUDIES (സംസ്കൃതി)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-1924 ISSN Print:
EDUSCHOOL ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

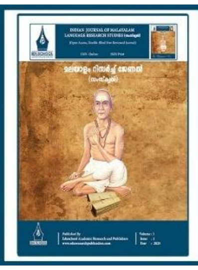

സാഹിത്യവും പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രവും: മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പ്രത്യാശയുടെ ഭാഷ

Martin Joseph

Assistant Professor, Department of Malayalam, Nirmalagiri College (Autonomous)

Article information

Received: 5th January 2026
Received in revised form: 10th February 2026
Accepted: 14th March 2026
Available online: 28th April 2026

Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0022

Abstract

Based on the theoretical foundations of positive psychology, hope, resilience, and the aim of this paper is to analyze the expression of the factors of well-being. Martin Seligman's PERMA model and Mihaly Csikszentmihalyi's flow theory are used in Charles R. Using Snyder's Hope Theory, this study examines the narratives of optimism and hope that exist in the works of Vaikom Muhammed Basheer, Thakazhi Sivashankara Pillai, M.T. Vasudevan Nair, and contemporary writers. This article also explores the well-being-enhancing potential of reading within the framework of bibliotherapy. The study concludes that literature serves as a tool for emotional resilience.

സാരാംശം

പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തിക അടിത്തറയിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പ്രത്യാശ, പ്രതിരോധശേഷി, ക്ഷേമം എന്നീ ഘടകങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുക എന്നതാണ് ഈ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. മാർട്ടിൻ സെലിഗ്മാന്റെ PERMA മാതൃകയും മിഹാലി ചിക്സെന്റ്മിഹായിയുടെ ഫ്ലോ സിദ്ധാന്തവും ചാൾസ് ആർ. സ്നൈഡറുടെ ഹോപ്പ് തിയറിയും ഉപയോഗിച്ച്, വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീറിന്റെയും തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെയും എം.ടി. വാസുദേവൻ നായരുടെയും സമകാലിക എഴുത്തുകാരുടെയും കൃതികളിൽ നിലനിൽക്കുന്ന ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും ആഖ്യാനങ്ങൾ ഈ പഠനം പരിശോധിക്കുന്നു. ബിബ്ലിയോതെറാപ്പിയുടെ ചട്ടക്കൂടിൽ വായനയുടെ ക്ഷേമവർധക സാധ്യതകളും ഈ ലേഖനം അന്വേഷിക്കുന്നു. സാഹിത്യം വൈകാരിക പ്രതിരോധശേഷിയുടെ ഒരു ഉപകരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്ന നിഗമനത്തിലാണ് ഈ പഠനം എത്തിച്ചേരുന്നത്.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രം, പ്രത്യാശ, പ്രതിരോധശേഷി, മലയാള സാഹിത്യം, ബിബ്ലിയോതെറാപ്പി, ക്ഷേമം, ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം.

ആമുഖം

മനുഷ്യന്റെ മാനസിക ക്ഷേമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള പഠനങ്ങൾ പരമ്പരാഗതമായി രോഗാവസ്ഥകളിലും പ്രശ്നങ്ങളിലും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ തുടക്കത്തിൽ മാർട്ടിൻ സെലിഗ്മാൻ മുന്നോട്ടുവച്ച പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രം ഈ സമീപനത്തിൽ സമൂലമായ മാറ്റം വരുത്തി.[1] മനുഷ്യന്റെ ശക്തികൾ, സദ്ഗുണങ്ങൾ, ക്ഷേമം എന്നിവയിൽ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ഈ ശാഖ സാഹിത്യ പഠനത്തിന് പുതിയ മാനങ്ങൾ

നൽകുന്നു. സാഹിത്യം എക്കാലത്തും മനുഷ്യാനുഭവങ്ങളുടെ ദർപ്പണമാണ്; വേദനയും സന്തോഷവും നിരാശയും പ്രതീക്ഷയും ഒരുപോലെ അതിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

പോസിറ്റീവ് ചിന്തയുടെ ശാസ്ത്രീയ അടിത്തറ വിശദമാക്കിക്കൊണ്ട് സി. ഗണേശ് നിരീക്ഷിക്കുന്നത്, പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രം വ്യക്തിയുടെ ശക്തിയിലും സാധ്യതകളിലും ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിക്കുന്ന ഒരു ശാസ്ത്രശാഖയാണെന്നും, അത് മനുഷ്യ ജീവിതത്തെ കൂടുതൽ അർഥപൂർണമാക്കാൻ ലക്ഷ്യമിടുന്നു എന്നുമാണ്.[2] ഈ നിരീക്ഷണം സാഹിത്യ പഠനത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പ്രത്യേക പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു, കാരണം സാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾ പലപ്പോഴും മനുഷ്യന്റെ ഉൾക്കരുത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും ആഖ്യാനങ്ങളാണ്.

മലയാള സാഹിത്യം അതിന്റെ നൂറ്റാണ്ടുകൾ നീണ്ട ചരിത്രത്തിൽ മനുഷ്യ വികാരങ്ങളുടെ വൈവിധ്യമാർന്ന ആവിഷ്കാരങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ സാമൂഹിക, സാംസ്കാരിക, രാഷ്ട്രീയ പരിണാമങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഈ സാഹിത്യത്തിൽ, ദുരന്തങ്ങൾക്കിടയിലും ഉയർന്നുവരുന്ന പ്രത്യാശയുടെ സ്വരങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ, തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ തുടങ്ങിയ പ്രമുഖ എഴുത്തുകാരുടെ രചനകളിൽ പ്രതിരോധശേഷിയുടെയും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തിന്റെയും ശക്തമായ ഘടകങ്ങൾ കണ്ടെത്താനാകും.

മിഹാലി ചിക്സെന്റ്മിഹായി ഫ്ലോ എന്ന ആശയം അവതരിപ്പിച്ചപ്പോൾ, ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ പൂർണമായി മുഴുകുന്ന അവസ്ഥ എങ്ങനെ ആനന്ദം നൽകുന്നു എന്ന് വ്യക്തമാക്കി.[3] വായന എന്ന പ്രക്രിയ തന്നെ ഫ്ലോ അനുഭവത്തിന്റെ ഒരു മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്. ഒരു നല്ല സാഹിത്യ കൃതിയിൽ മുഴുകുമ്പോൾ വായനക്കാരൻ സമയം മറക്കുന്നു, തന്റെ ചുറ്റുപാടുകൾ വിസ്മരിക്കുന്നു, ആഖ്യാനത്തിന്റെ ലോകത്തിൽ പൂർണമായി ലയിക്കുന്നു. ഈ ഫ്ലോ അനുഭവം തന്നെ മാനസിക ക്ഷേമത്തിന്റെ ഒരു ഘടകമാണെന്ന് ഇന്ന് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

ഈ പ്രബന്ധം പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രധാന സിദ്ധാന്തങ്ങൾ സെലിഗ്മാന്റെ PERMA മാതൃക, ചിക്സെന്റ്മിഹായിയുടെ ഫ്ലോ സിദ്ധാന്തം, സ്നൈഡറുടെ ഹോപ്പ് തിയറി എന്നിവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പ്രത്യാശാ ആഖ്യാനങ്ങളെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. സാഹിത്യം ഒരു ചികിത്സാ ഉപകരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ബിബ്ലിയോതെറാപ്പിയുടെ സാധ്യതകളും ഈ പഠനം പരിശോധിക്കുന്നു.

പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രം: സൈദ്ധാന്തിക അടിത്തറ

പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രം ഒരു ശാസ്ത്രശാഖയെന്ന നിലയിൽ 1998-ൽ മാർട്ടിൻ സെലിഗ്മാൻ അമേരിക്കൻ സൈക്കോളജിക്കൽ അസോസിയേഷന്റെ പ്രസിഡന്റായിരുന്ന കാലത്താണ് ഔപചാരികമായി രൂപീകൃതമായത്. മനഃശാസ്ത്രം അതിന്റെ ചരിത്രത്തിലുടനീളം രോഗാവസ്ഥകളിലും വൈകല്യങ്ങളിലും അമിതമായി ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു എന്ന വിമർശനമാണ് സെലിഗ്മാനെ ഈ പുതിയ ദിശയിലേക്ക് നയിച്ചത്.[1] 'ഓതന്റിക് ഹാപ്പിനെസ്' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സെലിഗ്മാൻ മൂന്ന് തരം സന്തോഷം തിരിച്ചറിയുന്നു:

- ആനന്ദകരമായ ജീവിതം (pleasant life)
- ഇടപെടലിന്റെ ജീവിതം (engaged life)
- അർഥപൂർണമായ ജീവിതം (meaningful life)

പിന്നീട് ഇത് PERMA എന്ന സമഗ്രമായ മാതൃകയായി വികസിച്ചു: Positive Emotions, Engagement, Relationships, Meaning, Accomplishment.

PERMA മാതൃകയുടെ ഓരോ ഘടകവും സാഹിത്യ അനുഭവത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. പോസിറ്റീവ് ഇമോഷൻസ് സാഹിത്യം ഉണർത്തുന്ന സന്തോഷം, പ്രത്യാശ, കൃതജ്ഞത, പ്രചോദനം എന്നിവ. എൻഗേജ്മെന്റ് വായനയിലെ ഫ്ലോ അനുഭവം. റിലേഷൻഷിപ്സ് കഥാപാത്രങ്ങളുമായുള്ള വൈകാരിക ബന്ധം. മീനിങ് സാഹിത്യം നൽകുന്ന ജീവിതാർഥം. അക്കംപ്ലിഷ്മെന്റ് വായന പൂർത്തിയാക്കുന്നതിലൂടെയുള്ള നേട്ടബോധം.[4]

ചിക്സെന്റ്മിഹായിയുടെ ഫ്ലോ സിദ്ധാന്തം വായനയുടെ മനഃശാസ്ത്രത്തിൽ നേരിട്ടുള്ള പ്രസക്തി ഉള്ളതാണ്.[3] ഒരു പ്രവൃത്തിയിൽ പൂർണമായി മുഴുകുമ്പോൾ ഉണ്ടാകുന്ന ഈ മാനസിക അവസ്ഥയിൽ, വെല്ലുവിളിയും കഴിവും തമ്മിൽ സന്തുലിതാവസ്ഥ നിലനിൽക്കുന്നു. സാഹിത്യ വായന, പ്രത്യേകിച്ച് സങ്കീർണമായ ആഖ്യാന ഘടനയുള്ള കൃതികൾ വായിക്കുമ്പോൾ, ഈ ഫ്ലോ

അവസ്ഥ അനുഭവപ്പെടുന്നു. വായനക്കാരൻ കഥയുടെ ലോകത്ത് ലയിക്കുന്നു; ബാഹ്യലോകം മറക്കുന്നു; ആന്തരിക ആനന്ദം അനുഭവിക്കുന്നു.

ചാൾസ് ആർ. സ്നൈഡറുടെ ഹോപ്പ് തിയറി പ്രത്യാശയെ ഒരു വൈജ്ഞാനിക പ്രക്രിയയായി നിർവചിക്കുന്നു.[5] ലക്ഷ്യങ്ങളിലേക്കുള്ള പാതകൾ (pathways thinking) കണ്ടെത്തുന്ന കഴിവും ആ പാതകളിലൂടെ മുന്നേറാനുള്ള പ്രചോദനവും (agency thinking) ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഈ സിദ്ധാന്തം സാഹിത്യ വിശകലനത്തിന് ഫലപ്രദമായ ഒരു ചട്ടക്കൂട് നൽകുന്നു. കഥാപാത്രങ്ങൾ പ്രതിസന്ധികളെ മറികടക്കുന്ന രീതി പുതിയ പാതകൾ കണ്ടെത്തുന്നതും, ആത്മവിശ്വാസം നിലനിർത്തുന്നതും സ്നൈഡറുടെ പ്രത്യാശ മാതൃകയുടെ സാഹിത്യ ആവിഷ്കാരമാണ്.

സി. ഗണേശ് പോസിറ്റീവ് ചിന്തയുടെ ശാസ്ത്രത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ പഠനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാട്ടുന്നത്, സെലിഗ്മാന്റെ 'ലേൺഡ് ഹെൽപ്ലെസ്നെസ്' ഗവേഷണത്തിൽ നിന്ന് 'ലേൺഡ് ഓപ്ടിമിസം' എന്ന ആശയത്തിലേക്കുള്ള മാറ്റം മനഃശാസ്ത്രത്തിൽ ഒരു ദൃഷ്ടാന്ത മാറ്റത്തെ (paradigm shift) പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു എന്നാണ്.[2] ഈ ദൃഷ്ടാന്ത മാറ്റം സാഹിത്യ വിമർശനത്തിലും പ്രതിഫലിക്കേണ്ടതുണ്ട്. സാഹിത്യ കൃതികളെ കേവലം ദുരന്ത-സങ്കടങ്ങളുടെ ആവിഷ്കാരമായി വായിക്കുന്നതിനു പകരം, അവയിലെ പ്രതിരോധശേഷിയുടെയും പ്രത്യാശയുടെയും ഘടകങ്ങൾ കൂടി തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

ബാർബറ ഫ്രെഡറിക്സന്റെ 'ബ്രോഡൻ ആന്റ് ബിൽഡ്' സിദ്ധാന്തം പോസിറ്റീവ് വികാരങ്ങൾ ചിന്തയുടെയും പ്രവർത്തനത്തിന്റെയും പരിധി വിശാലമാക്കുന്നു എന്ന് വാദിക്കുന്നു.[6] സാഹിത്യത്തിലൂടെ അനുഭവിക്കുന്ന പോസിറ്റീവ് വികാരങ്ങൾ സന്തോഷം, പ്രചോദനം, കൃതജ്ഞത, പ്രത്യാശ വായനക്കാരന്റെ മാനസിക ചക്രവാളം വിശാലമാക്കുകയും, പുതിയ സാധ്യതകൾ കാണാൻ അവരെ പ്രാപ്തരാക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഈ അർഥത്തിൽ, സാഹിത്യം പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു പ്രായോഗിക മാധ്യമമായി മാറുന്നു.

മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ പ്രത്യാശയും പ്രതിരോധശേഷിയും

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, പ്രത്യാശയുടെ ഭാഷ വിവിധ കാലഘട്ടങ്ങളിൽ വ്യത്യസ്ത രൂപങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നു. പഴയ കാലത്ത്, ചെറുശ്ശേരിയുടെ 'കൃഷ്ണഗാഥ'യിൽ പ്രണയത്തിന്റെ ഉല്ലാസകരമായ ചിത്രീകരണത്തിൽ പ്രത്യാശ കാണാം. എഴുത്തച്ഛന്റെ അധ്യാത്മരാമായണത്തിൽ ധർമത്തിന്റെ വിജയത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിശ്വാസം പ്രത്യാശയുടെ ഒരു രൂപമാണ്. ആധുനിക കാലത്ത്, ഈ പ്രത്യാശ സാമൂഹിക നീതിയുടെയും മനുഷ്യ മഹത്ത്വത്തിന്റെയും ഭാഷയിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിലെ മലയാള സാഹിത്യം സാമൂഹിക പരിഷ്കരണത്തിന്റെയും ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ പ്രത്യാശയുടെ ശക്തമായ ശബ്ദങ്ങൾ ഉയർത്തി. കുമാരനാശാന്റെ കവിതകളിൽ സാമൂഹിക അനീതിക്കെതിരായ ചെറുത്തുനിൽപ്പും, ഒരു നല്ല സമൂഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്വപ്നവും കാണാം. 'ദുരവസ്ഥ'യിലെ നായിക സാവിത്രിയുടെ ധൈര്യം, 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി'യിലെ മാതംഗിയുടെ ആത്മാഭിമാനം ഇവയെല്ലാം പ്രതിരോധശേഷിയുടെ സാഹിത്യ ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ്.[7]

പ്രതിരോധശേഷി (resilience) എന്ന ആശയം പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രത്തിൽ കേന്ദ്ര സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. ആൻ മാസ്റ്റന്റെ ഗവേഷണം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, പ്രതിരോധശേഷി 'സാധാരണ മാന്ത്രികത' (ordinary magic) ആണെന്നും, സാധാരണ മനുഷ്യ അഡാപ്റ്റേഷൻ സംവിധാനങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉടലെടുക്കുന്നതാണെന്നുമാണ്.[8] മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ഈ 'സാധാരണ മാന്ത്രികത' സാധാരണ മനുഷ്യരുടെ കർഷകരുടെ, മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ, ദരിദ്രരുടെ അതിജീവനത്തിന്റെ കഥകളിൽ ധാരാളമായി കാണാം. ദുരന്തങ്ങൾക്കിടയിലും പ്രതീക്ഷ കൈവിടാതെ ജീവിക്കുന്ന ഈ കഥാപാത്രങ്ങൾ പ്രതിരോധശേഷിയുടെ സാഹിത്യ രൂപങ്ങളാണ്.

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷത, ദുരന്തത്തിനും ഹാസ്യത്തിനും ഇടയിലുള്ള സന്തുലിതാവസ്ഥയാണ്. ഇത് പ്രതിരോധശേഷിയുടെ ഒരു പ്രധാന ഘടകമായ 'പോസിറ്റീവ് റീഫ്രേമിങ്' (positive reframing) ആണ് ദുഷ്കരമായ സാഹചര്യങ്ങളെ വ്യത്യസ്ത കോണിൽ നിന്ന് നോക്കാനുള്ള കഴിവ്. ബഷീറിന്റെ രചനകൾ ഈ ഗുണത്തിന്റെ ഏറ്റവും നല്ല ഉദാഹരണമാണ്: ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെയും പ്രയാസങ്ങളുടെയും ഇടയിൽ ഹാസ്യവും സ്നേഹവും കണ്ടെത്തുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ പ്രതിരോധശേഷിയുടെ ഉജ്ജ്വല മാതൃകകളാണ്.

ബഷീറിന്റെ രചനകളിലെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസ ആഖ്യാനങ്ങൾ

വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ (1908–1994) മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസ ആഖ്യാനത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശക്തമായ വക്താവാണ്. തന്റെ ജീവിതത്തിൽ ദാരിദ്ര്യം, തടവറ, അലഞ്ഞുതിരിയൽ, രോഗം എന്നിവ അനുഭവിച്ചിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ രചനകളിൽ ജീവിതത്തോടുള്ള അഗാധമായ സ്നേഹവും ഹാസ്യബോധവും തിളങ്ങിനിൽക്കുന്നു. 'ബാല്യകാലസഖി', 'പാത്തുമ്മയുടെ ആട്', 'ന്റുപ്പുപ്പാക്കൊരാനേണ്ടാർന്ന്!', 'മതിലുകൾ' തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽ ദുരന്തങ്ങൾക്കിടയിലും മനുഷ്യ ബന്ധങ്ങളിലും സ്നേഹത്തിലും പ്രതീക്ഷ കണ്ടെത്തുന്ന കഥാപാത്രങ്ങളെ കാണാം.[9]

'പാത്തുമ്മയുടെ ആട്' പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഒരു ഉത്തമ സാഹിത്യ ഉദാഹരണമായി കണക്കാക്കാം. ഒരു ആടിനെ ചുറ്റിപ്പറ്റിയുള്ള കുടുംബ കഥയിൽ, ദാരിദ്ര്യത്തിന്റെ നടുവിലും കുടുംബ ബന്ധങ്ങളുടെ ഊഷ്മളതയും ഹാസ്യത്തിന്റെ ഉന്മേഷവും ജീവിതാസ്വാദനവും പ്രകടമാണ്. ഇവിടെ ബഷീർ ചെയ്യുന്നത്, സെലിഗ്മാന്റെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, 'ലേൺഡ് ഓപ്ടിമിസം' ന്റെ സാഹിത്യ ആവിഷ്കാരമാണ്. പ്രതികൂല സാഹചര്യങ്ങളെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടെ നേരിടാൻ പഠിക്കുക ഇതാണ് ബഷീറിന്റെ കഥാപാത്രങ്ങൾ ചെയ്യുന്നത്.[1]

'ബാല്യകാലസഖി'യിൽ, ദുരന്തപൂർണമായ ഒരു പ്രണയ കഥയാണെങ്കിലും, ബാല്യത്തിന്റെ നിഷ്കളങ്കമായ ആനന്ദവും, പ്രണയത്തിന്റെ നൈർമല്യവും, ജീവിതത്തിന്റെ സൗന്ദര്യവും ബഷീർ ചിത്രീകരിക്കുന്നു. സുഹ്റ മരിക്കുന്നെങ്കിലും, ആ ബാല്യ സ്നേഹത്തിന്റെ ഓർമ്മ ഒരു തരത്തിൽ നിത്യമായ പ്രത്യാശയുടെ പ്രതീകമാണ്. നഷ്ടത്തിന്റെ നടുവിലും സ്നേഹത്തിന്റെ ശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ ദർശനം സ്നൈഡറുടെ ഹോപ്പ് തിയറിയിലെ 'ഏജൻസി തിങ്കിങ്' ആണ് ജീവിതത്തിൽ മുന്നോട്ട് പോകാനുള്ള ആന്തരിക പ്രചോദനം.[5]

'ന്റുപ്പുപ്പാക്കൊരാനേണ്ടാർന്ന്!' ബഷീറിന്റെ ഏറ്റവും ശുഭാപ്തിവിശ്വാസപരമായ കൃതിയാണ്. കുഞ്ഞു പാത്തുമ്മയും നിസാർ അഹമ്മദും തമ്മിലുള്ള പ്രണയത്തിൽ, സാമൂഹിക തടസ്സങ്ങളെ മറികടക്കുന്ന പ്രതീക്ഷയുടെ ശക്തി കാണാം. അവർ കൊടുങ്കാറ്റിനെയും കുടുംബ എതിർപ്പുകളെയും നേരിടുന്നെങ്കിലും, അവരുടെ സ്നേഹം ജീവിക്കുന്നു. ഈ ആഖ്യാനം സ്നൈഡറുടെ 'പാത്ത്വേസ് തിങ്കിങ്' ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് ബദൽ വഴികൾ കണ്ടെത്തുക എന്ന ആശയത്തിന്റെ മികച്ച ഉദാഹരണമാണ്.

'മതിലുകൾ' ബഷീറിന്റെ ജീവിതാനുഭവത്തിൽ നിന്നുള്ള ആത്മകഥാപരമായ ഒരു കൃതിയാണ്. ജയിൽ ജീവിതത്തിനിടയിൽ, ഒരു മതിലിന് അപ്പുറമുള്ള ഒരു സ്ത്രീയുമായുള്ള പ്രണയം ഇത് അതിരുകൾക്കും തടസ്സങ്ങൾക്കും അപ്പുറമുള്ള മനുഷ്യ ബന്ധത്തിന്റെയും പ്രതീക്ഷയുടെയും ശക്തിയുടെ പ്രതീകമാണ്. ശാരീരികമായ പരിമിതികൾക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട് മാനസിക സ്വാതന്ത്ര്യം കണ്ടെത്തുന്ന ബഷീറിന്റെ കഥാപാത്രം, പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രത്തിലെ 'post-traumatic growth' എന്ന ആശയത്തിന്റെ ഒരു മുന്നോടിയായി കാണാവുന്നതാണ്.[10]

തകഴി, എം.ടി., സമകാലിക എഴുത്തുകാർ: പ്രത്യാശയുടെ വ്യത്യസ്ത മുഖങ്ങൾ

തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ (1912–1999) രചനകളിൽ പ്രത്യാശ സാമൂഹിക നീതിയുടെ ഭാഷയിലാണ് പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. 'തോട്ടിയുടെ മകൻ', 'രണ്ടിടങ്ങഴി', 'ചെമ്മീൻ', 'കയർ' തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽ കീഴാള ജനതയുടെ അതിജീവന പോരാട്ടമാണ് ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നത്.[7] 'തോട്ടിയുടെ മകൻ' ചുഡലമുത്തുവിന്റെ കഥയിൽ, ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ ക്രൂരതയ്ക്കിടയിലും വിദ്യാഭ്യാസത്തിലൂടെ മുന്നേറാനുള്ള പ്രതീക്ഷ ജ്വലിക്കുന്നുണ്ട്. ഇവിടെ സ്നൈഡറുടെ ഹോപ്പ് തിയറിയിലെ രണ്ട് ഘടകങ്ങളും കാണാം: വിദ്യാഭ്യാസം എന്ന 'പാത്ത്വേ' യും, തളരാത്ത മനോബലം എന്ന 'ഏജൻസി'യും.

'ചെമ്മീൻ' മലയാള സാഹിത്യത്തിലെ ഒരു ശ്രദ്ധേയ കൃതിയാണ് പ്രത്യാശയുടെയും വിശ്വാസത്തിന്റെയും കടലോരജീവിതത്തിന്റെയും ചിത്രീകരണം. കരയ്ക്കുള്ളവളുടെ കടലിലുള്ളവനോടുള്ള വിശ്വസ്തത, പ്രകൃതിയുടെ ക്ഷോഭത്തിനിടയിലും കടലിൽ പോകുന്ന മത്സ്യത്തൊഴിലാളിയുടെ ധൈര്യം ഇവയെല്ലാം ഒരു ജനതയുടെ പ്രതിരോധശേഷിയുടെ സാംസ്കാരിക ആവിഷ്കാരങ്ങളാണ്. 'കടലമ്മ കാക്കും' എന്ന വിശ്വാസം, മത്സ്യത്തൊഴിലാളി സമൂഹത്തിന്റെ കൂട്ടായ പ്രത്യാശയുടെ ആവിഷ്കാരമാണ്.

എം.ടി. വാസുദേവൻ നായരുടെ (1933–) രചനകളിൽ പ്രത്യാശ നോസ്റ്റാൾജിയയുടെ രൂപത്തിലാണ് പലപ്പോഴും പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നത്. 'നാലുകെട്ട്', 'അസുരവിത്ത്', 'കാലം', 'മഞ്ഞ്' തുടങ്ങിയ കൃതികളിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു ലോകത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സ്മരണ, ജീവിതത്തിന്റെ ക്ഷണികതയെക്കുറിച്ചുള്ള ബോധം, എന്നിട്ടും ജീവിക്കുക എന്ന തീരുമാനം ഇവ കൂടിച്ചേർന്ന ഒരു സങ്കീർണമായ പ്രത്യാശ എം.ടി.യുടെ സവിശേഷതയാണ്.[11]

'നാലുകെട്ടി'ലെ അപ്പുണ്ണി ബാല്യത്തിന്റെ വേദനകൾക്കിടയിലും വളരാനുള്ള ജൈവികമായ ശേഷി കാണിക്കുന്നു. കുടുംബത്തിന്റെ ശിഥിലീകരണം, അമ്മയുടെ അവഹേളനം, സാമ്പത്തിക ദുരിതം ഇവയ്ക്കിടയിലും അപ്പുണ്ണിയുടെ ആന്തരിക ലോകത്ത് ഒരു തരം കരുത്ത് നിലനിൽക്കുന്നു. ഇത് മാസ്റ്റൻ വിവരിക്കുന്ന 'ordinary magic' സാധാരണ അഡാപ്റ്റേഷൻ സിസ്റ്റങ്ങളിൽ നിന്ന് ഉയർന്നുവരുന്ന പ്രതിരോധശേഷി യുടെ മികച്ച ഒരു സാഹിത്യ ഉദാഹരണമാണ്.[8]

സമകാലിക മലയാള സാഹിത്യത്തിലും പ്രത്യാശയുടെ ശബ്ദങ്ങൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. സാറാ ജോസഫിന്റെ 'ആലാഹയുടെ പെൺമക്കൾ' സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെയും പ്രതിരോധത്തിന്റെയും കഥയാണ്. സേതുവിന്റെ 'പാണ്ഡവപുരം' സ്ത്രീ ശാക്തീകരണത്തിന്റെ ഒരു ബദൽ ആഖ്യാനം നിർമ്മിക്കുന്നു. എൻ. എസ്. മാധവന്റെ കഥകളിൽ, ദുരന്തങ്ങൾക്കിടയിലും മനുഷ്യ മഹത്ത്വം സംരക്ഷിക്കാനുള്ള ശ്രമം കാണാവുന്നതാണ്. ഈ രചനകളിലെല്ലാം, വ്യത്യസ്ത രൂപങ്ങളിലാണെങ്കിലും, പ്രത്യാശയുടെ ഒരു അടിയൊഴുക്ക് നിലനിൽക്കുന്നു.[12]

ഏറ്റവും പുതിയ തലമുറയിലെ എഴുത്തുകാർ — സുഭാഷ് ചന്ദ്രൻ, കെ.ആർ. മീര, എസ്. ഹരീഷ്, വിനോയ് തോമസ് തുടങ്ങിയവർ പ്രത്യാശയെ കൂടുതൽ സങ്കീർണവും ബഹുമുഖവുമായ രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. കെ.ആർ. മീരയുടെ 'ആരാച്ചാർ' മരണത്തിന്റെ നിഴലിൽ ജീവിക്കുന്ന ഒരു സ്ത്രീയുടെ അതിജീവന കഥയാണ്. ഹരീഷിന്റെ 'മീശ' സാമൂഹിക ചട്ടക്കൂടുകൾക്കുള്ളിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം തേടുന്ന മനുഷ്യരുടെ കഥയാണ്. ഈ സമകാലിക രചനകളിൽ പ്രത്യാശ ലളിതമല്ല; അത് സങ്കീർണവും, ചിലപ്പോൾ വിരോധാഭാസപരവും, എന്നാൽ ആഴമേറിയതുമാണ്.

ബിബ്ലിയോതെറാപ്പി: വായനയിലൂടെ ക്ഷേമം

ബിബ്ലിയോതെറാപ്പി വായനയിലൂടെ ചികിത്സ എന്ന ആശയം പുരാതന കാലം മുതൽ നിലവിലുണ്ട്. പുരാതന ഗ്രീക്ക് ലൈബ്രറികളിൽ 'ആത്മാവിന്റെ ഔഷധശാല' എന്ന ലിഖിതം ഉണ്ടായിരുന്നതായി ചരിത്രം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ബിബ്ലിയോതെറാപ്പി ഒരു ക്ലിനിക്കൽ പ്രയോഗമായി വികസിച്ചു.[13] ഇന്ന് ഇത് പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ ചട്ടക്കൂടിൽ, ക്ഷേമം വർധിപ്പിക്കാനും പ്രതിരോധശേഷി ശക്തിപ്പെടുത്താനുമുള്ള ഒരു മാർഗമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നു.

സി. ഗണേശ് പോസിറ്റീവ് ചിന്തയുടെ ശാസ്ത്രം വിശദമാക്കുന്ന തന്റെ ലേഖനത്തിൽ, പോസിറ്റീവ് ഇടപെടലുകളുടെ (positive interventions) പ്രാധാന്യം ഊന്നിപ്പറയുന്നു.[2] ബിബ്ലിയോതെറാപ്പി അത്തരം ഒരു പോസിറ്റീവ് ഇടപെടലായി കണക്കാക്കാം. വായന, പ്രത്യേകിച്ച് പ്രത്യാശാഭരിതമായ സാഹിത്യ കൃതികളുടെ വായന, വായനക്കാരന്റെ മാനസിക ക്ഷേമം വർധിപ്പിക്കാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരു പ്രവൃത്തിയാണ്. സാഹിത്യ വായന എംപതി (empathy) വർധിപ്പിക്കുന്നു, വൈകാരിക ബുദ്ധി (emotional intelligence) ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു, ജീവിതത്തിന്റെ അർഥത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ആലോചന പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു.

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ ബിബ്ലിയോതെറാപ്പിയുടെ സാധ്യതകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ബഷീറിന്റെ ഹാസ്യ രചനകൾ വിഷാദത്തിന്റെ ലഘൂകരണത്തിന്, എം.ടി.യുടെ നോസ്റ്റാൾജിയ രചനകൾ നഷ്ട സംസ്കരണത്തിന് (grief processing), തകഴിയുടെ സാമൂഹിക ആഖ്യാനങ്ങൾ അന്യവൽക്കരണ ബോധത്തിന്റെ ലഘൂകരണത്തിന് ഇങ്ങനെ വ്യത്യസ്ത ആവശ്യങ്ങൾക്ക് വ്യത്യസ്ത രചനകൾ ഉപയോഗപ്രദമാകുന്നതായി കാണാം.

ഡേവിഡ് കിഡ്ഡും ഇമാനുവൽ കാസ്റ്റാനോയും നടത്തിയ ഗവേഷണം സൂചിപ്പിക്കുന്നത്, സാഹിത്യ ഫിക്ഷൻ (literary fiction) വായിക്കുന്നത് 'Theory of Mind' മറ്റുള്ളവരുടെ മാനസിക അവസ്ഥകൾ മനസ്സിലാക്കാനുള്ള കഴിവ് മെച്ചപ്പെടുത്തുന്നു എന്നാണ്.[14] ഈ കണ്ടെത്തൽ ബിബ്ലിയോതെറാപ്പിയുടെ ശാസ്ത്രീയ അടിത്തറ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ കഥാപാത്ര ചിത്രീകരണത്തിന്റെ ആഴം ബഷീറിന്റെ സ്നേഹനിർഭരമായ കഥാപാത്രങ്ങൾ മുതൽ എം.ടി.യുടെ ആന്തരിക സംഘർഷങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്ന കഥാപാത്രങ്ങൾ വരെ വായനക്കാരന്റെ എംപതി ശേഷി വർധിപ്പിക്കാൻ സഹായിക്കുന്നു.

ഫ്ലോ അനുഭവമായി വായനയെ മനസ്സിലാക്കാം.[3] ചിക്സെന്റ്മിഹായി ഫ്ലോ അനുഭവത്തിന്റെ സവിശേഷതകളായി തിരിച്ചറിയുന്ന ഏകാഗ്രത, സമയബോധത്തിന്റെ നഷ്ടം, ആന്തരിക പ്രചോദനം, നിയന്ത്രണ ബോധം എന്നിവയെല്ലാം ഒരു നല്ല പുസ്തകത്തിൽ മുഴുകുമ്പോൾ വായനക്കാരൻ അനുഭവിക്കുന്നു. ഈ ഫ്ലോ അവസ്ഥ തന്നെ മാനസിക ക്ഷേമത്തിന്റെ ഒരു ഘടകമായതിനാൽ, വായന ഒരു ക്ഷേമ-വർധക പ്രവൃത്തിയാണ്. കേരളത്തിന്റെ ഉയർന്ന സാക്ഷരതാ നിരക്കും വായനാ സംസ്കാരവും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, മലയാള സാഹിത്യത്തിലൂടെയുള്ള ബിബ്ലിയോതെറാപ്പിക്ക് വലിയ സാധ്യതകളുണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

പോസിറ്റീവ് മനഃശാസ്ത്രത്തിന്റെ സൈദ്ധാന്തിക ചട്ടക്കൂട് മലയാള സാഹിത്യ വിമർശനത്തിന് പുതിയ മാനങ്ങൾ നൽകുന്നു എന്ന് ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. സെലിഗ്മാന്റെ PERMA മാതൃക, ചിക്സെന്റ്മിഹായിയുടെ ഫ്ലോ സിദ്ധാന്തം, സ്നൈഡറുടെ ഹോപ്പ് തിയറി, ഫ്രെഡറിക്സന്റെ ബ്രോഡൻ ആന്റ് ബിൽഡ് സിദ്ധാന്തം എന്നിവയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മലയാള സാഹിത്യത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുമ്പോൾ, ദുരന്ത ആഖ്യാനങ്ങളുടെ ഉപരിതലത്തിനടിയിൽ പ്രത്യാശയുടെയും പ്രതിരോധശേഷിയുടെയും ശക്തമായ ഒഴുക്ക് കണ്ടെത്താനാകുന്നു.

ബഷീറിന്റെ രചനകളിൽ ഹാസ്യവും സ്നേഹവും ഇടകലർന്ന ശുഭാപ്തിവിശ്വാസം, തകഴിയുടെ കൃതികളിൽ സാമൂഹിക നീതിയിലുള്ള വിശ്വാസത്തിന്റെ പ്രത്യാശ, എം.ടി.യുടെ രചനകളിൽ നോസ്റ്റാൾജിയയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ നിശ്ശബ്ദ പ്രതീക്ഷ, സമകാലിക എഴുത്തുകാരുടെ കൃതികളിൽ സങ്കീർണവും ബഹുമുഖവുമായ പ്രത്യാശ ഈ വൈവിധ്യം മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ശക്തിയും സമ്പന്നതയും വ്യക്തമാക്കുന്നു.

ബിബ്ലിയോതെറാപ്പിയുടെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ, മലയാള സാഹിത്യ വായന മാനസിക ക്ഷേമം വർധിപ്പിക്കുന്ന ഒരു പ്രവൃത്തിയാണെന്ന് ഈ പഠനം നിർദ്ദേശിക്കുന്നു. വായന ഫ്ലോ അനുഭവം നൽകുന്നു, എംപതി വർധിപ്പിക്കുന്നു, പ്രതിരോധശേഷി ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നു. കേരളത്തിന്റെ വായനാ സംസ്കാരം ഈ സാധ്യതകൾ യാഥാർഥ്യമാക്കാനുള്ള ഒരു ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ മണ്ണാണ്.

ഭാവിയിലെ ഗവേഷണം മലയാള സാഹിത്യ വായനയുടെ മാനസിക ഫലങ്ങൾ അനുഭവപരമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. പ്രത്യേക കൃതികളുടെ വായന വായനക്കാരന്റെ പ്രത്യാശ, പ്രതിരോധശേഷി, ക്ഷേമം എന്നിവയിൽ എന്ത് മാറ്റം വരുത്തുന്നു എന്ന അനുഭവപരമായ പഠനങ്ങൾ, ഈ മേഖലയിലെ അടുത്ത ഘട്ടമായിരിക്കും. സാഹിത്യവും മനഃശാസ്ത്രവും തമ്മിലുള്ള ഈ സംഭാഷണം, രണ്ട് വിജ്ഞാന ശാഖകളെയും സമ്പന്നമാക്കുന്ന ഒരു ഫലപ്രദമായ അന്തർവിഷയ സംരംഭമാണ്.

അവലംബങ്ങൾ

1. Seligman, Martin E. P. *Authentic Happiness: Using the New Positive Psychology to Realize Your Potential for Lasting Fulfillment*. New York: Free Press, 2002.
2. Ganesh, C. "പോസിറ്റീവ് ചിന്തയുടെ ശാസ്ത്രം: സൈദ്ധാന്തികവും അനുഭവപരവുമായ ഒരു വിശകലനം." *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies – സംസ്കൃതി* 2, no. 1 (January 28, 2026): 6–10. https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0018.
3. Csikszentmihalyi, Mihaly. *Flow: The Psychology of Optimal Experience*. New York: Harper Perennial, 1990.
4. Seligman, Martin E. P. *Flourish: A Visionary New Understanding of Happiness and Well-being*. New York: Free Press, 2011.
5. Snyder, C. R. *The Psychology of Hope: You Can Get There from Here*. New York: Free Press, 1994.
6. Fredrickson, Barbara L. "The Role of Positive Emotions in Positive Psychology: The Broaden-and-Build Theory of Positive Emotions." *American Psychologist* 56, no. 3 (2001): 218–226.
7. Leelavathy, M. *മലയാള കവിതാ സാഹിത്യ ചരിത്രം [History of Malayalam Poetry]*. Thrissur: Kerala Sahitya Akademi, 1996.
8. Masten, Ann S. "Ordinary Magic: Resilience Processes in Development." *American Psychologist* 56, no. 3 (2001): 227–238.
9. Sanu, M. K. *ബഷീർ: ഏകാന്തതയുടെ അല്പം [Basheer: A Little of Solitude]*. Kottayam: DC Books, 2005.

10. Herman, Judith L. *Trauma and Recovery: The Aftermath of Violence—From Domestic Abuse to Political Terror*. New York: Basic Books, 1997.
11. Appan, K. P. *വാക്കും പൊരുളും [Word and Meaning]*. Kottayam: DC Books, 2005.
12. Satchidanandan, K. *Indian Literature: Positions and Propositions*. Delhi: Pencraft International, 1999.
13. Leedy, Jack J., ed. *Poetry Therapy: The Use of Poetry in the Treatment of Emotional Disorders*. Philadelphia: J. B. Lippincott, 1969.
14. Kidd, David Comer, and Emanuele Castano. "Reading Literary Fiction Improves Theory of Mind." *Science* 342, no. 6156 (2013): 377–380.

INDIAN JOURNAL OF MALAYALAM LANGUAGE RESEARCH STUDIES (സംസ്കൃതി)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-1924 ISSN Print:

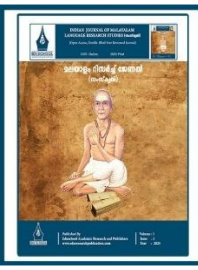

കേരളത്തിലെ ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ

Jofi P Vareed

Assistant professor, Department of language, Don Bosco college Mannuthy

Article information
Received: 2nd January 2026
Received in revised form: 21st February 2026
Accepted: 13th March 2026
Available online: 28th April 2026
Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0023

Abstract

This research paper analyzes the linguistic features of classical art forms such as Kathakali, Krishnanattam, Koodiyattam, Theyyam, and Mohiniyattam, which have a unique place in the cultural heritage of Kerala. The literary tradition, linguistic style, oral-written relationship, and Sanskrit-Malayalam interaction of each art form are examined. This study demonstrates that the Attakatha literature in Kathakali is a unique poetic language that developed from the Manipravala style, that the language of Krishnanattam is a unique synthesis of Sanskrit and Malayalam, and that Koodiyattam enriches the Sanskrit drama tradition through Malayalam interpretation. The folk language elements of Theyyam and the literary texts of Mohiniyattam are examined through comparative analysis.

സാരാംശം

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃകത്തിൽ അനന്യമായ സ്ഥാനമുള്ള ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളായ കഥകളി, കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, തെയ്യം, മോഹിനിയാട്ടം എന്നിവയുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഗവേഷണ പ്രബന്ധമാണിത്. ഓരോ കലാരൂപത്തിന്റെയും സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം, ഭാഷാശൈലി, വാമൊഴി-വരമൊഴി ബന്ധം, സംസ്കൃത-മലയാള ഇടപെടൽ എന്നിവ പരിശോധിക്കുന്നു. കഥകളിയിലെ ആട്ടക്കഥാ സാഹിത്യം മണിപ്രവാളശൈലിയിൽ നിന്ന് വികസിച്ച സവിശേഷമായ കാവ്യഭാഷയാണെന്നും, കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷ സംസ്കൃതത്തിന്റെയും മലയാളത്തിന്റെയും അനന്യമായ സമന്വയമാണെന്നും, കൂടിയാട്ടം സംസ്കൃത നാടക പാരമ്പര്യത്തെ മലയാള വ്യാഖ്യാനത്തിലൂടെ സമ്പുഷ്ടമാക്കുന്നെന്നും ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു. തെയ്യത്തിന്റെ നാടോടി ഭാഷാ ഘടകങ്ങളും മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ സാഹിത്യ പാഠങ്ങളും താരതമ്യ വിശകലനത്തിലൂടെ പരിശോധിക്കുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങൾ, കഥകളി, കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, തെയ്യം, മോഹിനിയാട്ടം, ഭാഷാ സവിശേഷതകൾ, മണിപ്രവാളം, ആട്ടക്കഥ

ആമുഖം

കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക ഭൂമികയിൽ അതുല്യമായ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്ന ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങൾ കേവലം അഭിനയ കലകൾ മാത്രമല്ല, സമ്പന്നമായ ഭാഷാ-സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ വാഹകരും കൂടിയാണ്. കഥകളി, കൃഷ്ണനാട്ടം, കൂടിയാട്ടം, തെയ്യം,

മോഹിനിയാട്ടം തുടങ്ങിയ കലാരൂപങ്ങൾ ഓരോന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഭാഷാ ശൈലികളെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നു.[1]

ഈ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ പഠനം കേരളത്തിന്റെ ഭാഷാ ചരിത്രം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങൾ ഈ കലാരൂപങ്ങളിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു. മണിപ്രവാള ശൈലിയുടെ ഉദയം മുതൽ ആധുനിക മലയാള സാഹിത്യ ഭാഷയുടെ രൂപീകരണം വരെയുള്ള ഭാഷാ വികാസത്തിന്റെ സാക്ഷ്യങ്ങൾ ഇവയിൽ കാണാം.

ഫിലിപ്പ് സറില്ലി തന്റെ കഥകളി പഠനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് പോലെ, കേരളത്തിലെ ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങൾ ഒരേ സമയം അഭിനയ കലയും സാഹിത്യ കലയും ആണ്.[2]

ഈ ദ്വിതല സ്വഭാവം ഭാഷാ ഗവേഷണത്തിന് സവിശേഷമായ അവസരം നൽകുന്നു. ഓരോ കലാരൂപവും അതിന്റേതായ ഭാഷാ രജിസ്റ്ററും ശൈലിയും വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ പ്രബന്ധം ഈ വൈവിധ്യമാർന്ന ഭാഷാ പാരമ്പര്യങ്ങളെ താരതമ്യ വിശകലനത്തിലൂടെ പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

മനോജ് മനോഹരൻ കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷാ സവിശേഷതകളെക്കുറിച്ച് നടത്തിയ പഠനം ഈ മേഖലയിലെ സമീപകാല ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു.[3]

ഈ ഗവേഷണ പ്രബന്ധത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം അഞ്ച് പ്രധാന ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ വിശദമായി പഠിക്കുക, അവ തമ്മിലുള്ള ഭാഷാ ബന്ധങ്ങൾ കണ്ടെത്തുക, കേരളത്തിന്റെ ഭാഷാ ചരിത്രത്തിൽ ഇവയുടെ സ്ഥാനം നിർണ്ണയിക്കുക എന്നിവയാണ്.

കഥകളിയിലെ ഭാഷയും സാഹിത്യ പാരമ്പര്യവും

കഥകളിയുടെ സാഹിത്യ അടിത്തറ ആട്ടക്കഥകളാണ്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കൊട്ടാരക്കര തമ്പുരാൻ രചിച്ച രാമനാട്ടം മുതൽ ആരംഭിക്കുന്ന ഈ സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം മലയാള ഭാഷയുടെ വികാസ ചരിത്രത്തിന്റെ പ്രധാന ഘട്ടങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു. അപ്പുക്കുട്ടൻ നായർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് പോലെ, ആട്ടക്കഥാ സാഹിത്യം മണിപ്രവാള ശൈലിയുടെ ഒരു പ്രത്യേക ശാഖയായി കണക്കാക്കാവുന്നതാണ്.[4]

കഥകളിയിലെ ഭാഷ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു ഭാഷാ സമ്പ്രദായമാണ്. പദങ്ങൾ സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങളിൽ നിന്ന് മലയാള കാവ്യ ഭാഷയിലേക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടവയാണ്. ഈ പരിവർത്തന പ്രക്രിയയിൽ സംസ്കൃത സമാസങ്ങൾ, മലയാള ക്രിയാരൂപങ്ങൾ, ദ്രാവിഡ വാക്യഘടന എന്നിവ സമന്വയിക്കുന്നു. ഉദാഹരണത്തിന്, ഉണ്ണായി വാരിയരുടെ 'നളചരിതം' ആട്ടക്കഥയിൽ സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങളുടെ ഭാവാർത്ഥം മലയാള പദങ്ങളിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന അസാധാരണമായ ഭാഷാ വൈദഗ്ധ്യം കാണാം.

കഥകളിയുടെ അഭിനയ ഭാഷ മുദ്രകൾ, നവരസാഭിനയം, ചൊല്ലിയാട്ടം എന്നിവ വാചിക ഭാഷയ്ക്ക് സമാന്തരമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു അവാചിക ഭാഷാ സമ്പ്രദായം രൂപീകരിക്കുന്നു. സറില്ലി ഇത് 'body language of performance' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.[5]

ഈ അവാചിക ഭാഷാ സമ്പ്രദായവും വാചിക ഭാഷയും ചേർന്ന് ഒരു സമഗ്ര ആശയവിനിമയ ചട്ടക്കൂട് രൂപീകരിക്കുന്നു. കഥകളിയിലെ 'ചൊല്ലിയാട്ടം' സംഗീതാത്മകമായ ഭാഷാ പ്രയോഗമാണ് വാക്കുകളുടെ താളവും അർത്ഥവും ഒരേ സമയം പ്രേക്ഷകനിലേക്ക് എത്തിക്കുന്ന ഒരു സവിശേഷ ഭാഷാ രീതി.

ആട്ടക്കഥാ സാഹിത്യത്തിൽ മൂന്ന് പ്രധാന ഭാഷാ തലങ്ങൾ കാണാം: ശ്ലോകങ്ങളിലെ ഉയർന്ന സംസ്കൃത ഭാഷ, പദങ്ങളിലെ മിശ്ര ഭാഷ, ചൊല്ലിയാട്ടത്തിലെ സംഭാഷണ ഭാഷ. ഈ മൂന്ന് തലങ്ങളും ചേർന്ന് ഒരു ബഹുതല ഭാഷാ ഘടന സൃഷ്ടിക്കുന്നു. ഇരയിമ്മൻ തമ്പി, കോട്ടയത്ത് തമ്പുരാൻ, കല്ലേക്കുളങ്ങര രാഘവ പിഷാരടി തുടങ്ങിയ ആട്ടക്കഥാകാരന്മാർ ഓരോരുത്തരും ഈ ഭാഷാ സമ്പ്രദായത്തിന് തങ്ങളുടേതായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

കൃഷ്ണനാട്ടവും അതിന്റെ ഭാഷാ പൈതൃകവും

കൃഷ്ണനാട്ടം കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും പഴക്കമുള്ള ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളിലൊന്നാണ്. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കോഴിക്കോട് സാമൂതിരി മാനവേദൻ രചിച്ച 'കൃഷ്ണഗീതി' എന്ന സംസ്കൃത കാവ്യമാണ് കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ സാഹിത്യ അടിത്തറ. മനോജ് മനോഹരൻ തന്റെ

പഠനത്തിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നത് പോലെ, കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷ സംസ്കൃതത്തിന്റെയും മലയാളത്തിന്റെയും സവിശേഷമായ സമന്വയമാണ്.[6]

കൃഷ്ണഗീതി പ്രധാനമായും സംസ്കൃത ഭാഷയിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടത്, എന്നാൽ അതിൽ മലയാള ഭാഷയുടെ സ്വാധീനം പ്രകടമാണ്. 'അവതാരം', 'കാളിയമർദ്ദനം', 'രാസക്രീഡ', 'കംസവധം', 'സ്വയംവരം', 'ബാണയുദ്ധം', 'വിവിദവധം', 'സ്വർഗ്ഗാരോഹണം' എന്നീ എട്ട് ദിവസത്തെ കഥകളിൽ ഓരോന്നിലും ഭാഷാ ശൈലിയിൽ സൂക്ഷ്മമായ വ്യത്യാസങ്ങൾ കാണാം. ഉദാഹരണത്തിന്, 'അവതാരം' ദിവസത്തിലെ ശ്ലോകങ്ങൾ ശുദ്ധ സംസ്കൃതത്തോട് കൂടുതൽ അടുത്ത് നിൽക്കുമ്പോൾ, 'രാസക്രീഡ'യിലെ ശൃംഗാര വർണ്ണനകളിൽ മലയാള പദങ്ങളുടെ സ്വാധീനം കൂടുതൽ പ്രകടമാണ്.

കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷാ ഘടനയിൽ നാല് പ്രധാന ഘടകങ്ങൾ കാണാം. ഒന്നാമതായി, സംസ്കൃത ശ്ലോകങ്ങൾ ഇവ ക്ലാസിക്കൽ സംസ്കൃത വൃത്തങ്ങളിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. രണ്ടാമതായി, ദണ്ഡകങ്ങൾ ഗദ്യ-പദ്യ മിശ്ര രൂപത്തിലുള്ള ഭാഗങ്ങൾ. മൂന്നാമതായി, പാട്ട് ഭാഗങ്ങൾ മലയാള സ്വാധീനം കൂടുതൽ ഉള്ള ഗാന ഭാഗങ്ങൾ. നാലാമതായി, ആട്ടപ്രകാരം അഭിനയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ, ഇവ മലയാളത്തിൽ തന്നെയാണ്. ഈ വൈവിധ്യമാർന്ന ഭാഷാ ഘടന മനോഹരൻ വിശദമാക്കുന്നത് പോലെ, കേരളത്തിലെ ഭാഷാ-സാംസ്കാരിക സങ്കലനത്തിന്റെ ഉത്തമ ഉദാഹരണമാണ്.[7]

കൃഷ്ണനാട്ടത്തിന്റെ അവതരണ ഭാഷയിൽ 'ഇടക്കല' എന്ന സവിശേഷ ഘടകം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ശ്ലോകങ്ങൾക്ക് ഇടയിൽ നടൻ ആംഗ്യ ഭാഷയിലൂടെയും മുഖാഭിനയത്തിലൂടെയും കഥയുടെ വിശദാംശങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയയിൽ സംസ്കൃത പാഠം മലയാള വ്യാഖ്യാനത്തിലേക്ക് മാറുന്നതിന്റെ ഭാഷാപരമായ ചലനാത്മകത ദൃശ്യമാണ്.

ഗുരുവായൂർ ക്ഷേത്രവുമായി ബന്ധപ്പെട്ട ഈ കലാരൂപത്തിന്റെ ഭാഷ ഭക്തി സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ഭാഗം കൂടിയാണ്. മാനവേദന്റെ കൃഷ്ണഗീതിയിൽ ഭാഗവത പുരാണത്തിലെ ദശമ സ്കന്ധത്തിന്റെ കാവ്യാത്മകമായ പുനരാഖ്യാനം കാണാം. ഇതിലെ ഭാഷ ജയദേവന്റെ ഗീതഗോവിന്ദത്തിന്റെ സ്വാധീനം വ്യക്തമാക്കുന്നു ശൃംഗാര രസ പ്രധാനമായ ഭാഷാ ശൈലിയും ചമൽക്കാര പ്രയോഗങ്ങളും ഇതിൽ സമൃദ്ധമാണ്.

കൂടിയാട്ടവും സംസ്കൃത-മലയാള ഇടപെടലും

യുനെസ്കോ 'മാനവരാശിയുടെ അദൃശ്യ സാംസ്കാരിക പൈതൃകം' എന്ന് അംഗീകരിച്ച കൂടിയാട്ടം സംസ്കൃത നാടക പാരമ്പര്യത്തെ മലയാള ഭാഷാ സംസ്കാരവുമായി സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന അനന്യമായ കലാരൂപമാണ്. ഇതിന്റെ ഭാഷാ ഘടന സങ്കീർണ്ണമാണ് സംസ്കൃത മൂലപാഠം, പ്രാകൃത സംഭാഷണങ്ങൾ, മലയാള വ്യാഖ്യാനം (ക്രമദീപിക) എന്നിവ ഒന്നിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു.[8]

കൂടിയാട്ടത്തിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ ഭാഷാ സവിശേഷത 'നിർവ്വഹണം' ആണ്. ഒരു സംസ്കൃത ശ്ലോകത്തിന്റെ അർത്ഥം വിശദമായി അഭിനയിക്കുന്ന ഈ പ്രക്രിയയിൽ, ചാക്യാർ മലയാളത്തിൽ വ്യാഖ്യാനം ചെയ്യുന്നു. ഇത് സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കുള്ള തത്സമയ ഭാഷാന്തരത്തിന്റെ ഒരു ജൈവ രൂപമാണ്. ഈ വ്യാഖ്യാന പ്രക്രിയയിൽ സംസ്കൃത സമാസങ്ങൾ മലയാള ഗദ്യത്തിൽ വിശദീകരിക്കപ്പെടുന്നു, സാങ്കേതിക പദങ്ങൾ ലളിതമായ ഭാഷയിലേക്ക് മാറ്റപ്പെടുന്നു, പ്രാദേശിക സന്ദർഭങ്ങൾ കൂട്ടിച്ചേർക്കപ്പെടുന്നു.

എൽ.എസ്. രാജഗോപാലൻ ക്ഷേത്ര കലകളെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ പഠനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത്, കൂടിയാട്ടത്തിലെ 'വിദൂഷകന്റെ' ഭാഷ മധ്യകാല മലയാളത്തിന്റെ സംരക്ഷിത രൂപമാണ് എന്നാണ്.[9]

വിദൂഷകൻ സംസ്കൃത നാടകത്തിൽ പ്രാകൃത ഭാഷ സംസാരിക്കുന്ന കഥാപാത്രമാണ്. എന്നാൽ കൂടിയാട്ടത്തിൽ ഈ കഥാപാത്രം മലയാളത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു. ഈ ഭാഷാ മാറ്റം സംസ്കൃത നാടകത്തിന്റെ കേരളീയ ബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു. വിദൂഷകന്റെ ഭാഷ ഹാസ്യവും സാമൂഹ്യ വിമർശനവും കലർന്ന ലളിത മലയാളം പ്രേക്ഷകരുമായുള്ള നേരിട്ടുള്ള ഭാഷാ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നു.

കൂടിയാട്ടത്തിലെ 'ക്രമദീപിക' എന്ന പ്രകടന സൂചിക മലയാളത്തിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇത് അഭിനയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ, രംഗ വിവരണങ്ങൾ, ഭാവ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ എന്നിവ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഒരു സാങ്കേതിക രേഖയാണ്. ഈ ക്രമദീപികകൾ മധ്യകാല മലയാള ഗദ്യത്തിന്റെ ആദ്യകാല ഉദാഹരണങ്ങളിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഭാഷയുടെ സാങ്കേതിക ഉപയോഗത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ഇവയ്ക്ക് വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ട്.

റിച്ച്മണ്ട്, സ്വാൻ, സറില്ലി എന്നിവർ ഇന്ത്യൻ നാടക പാരമ്പര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള തങ്ങളുടെ പഠനത്തിൽ കൂടിയാട്ടത്തെ 'ജീവിക്കുന്ന സംസ്കൃത നാടക പാരമ്പര്യം' എന്ന് വിശേഷിപ്പിക്കുന്നു.[10]

എന്നാൽ ഇത് കേവലം സംസ്കൃത നാടകത്തിന്റെ അവതരണം മാത്രമല്ല, സംസ്കൃത-മലയാള ഭാഷാ ഇടപെടലിന്റെ ജൈവ പ്രക്രിയയുടെ ഒരു ദൃശ്യ ഉദാഹരണം കൂടിയാണ്. ഈ ഇടപെടൽ ഏകപക്ഷീയമല്ല മലയാളം സംസ്കൃതത്തെ സ്വാംശീകരിക്കുക മാത്രമല്ല, സംസ്കൃത പാഠത്തെ മലയാള സാംസ്കാരിക സന്ദർഭത്തിൽ പുനർനിർമ്മിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

തെയ്യവും നാടോടി ഭാഷാ ഘടകങ്ങളും

ഉത്തര കേരളത്തിലെ അനുഷ്ഠാന കലാരൂപമായ തെയ്യം ക്ലാസിക്കൽ-നാടോടി ദ്വന്ദ്വത്തിന്റെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ പ്രകടമാക്കുന്ന ഒരു കലാരൂപമാണ്. തെയ്യത്തിന്റെ ഭാഷ പ്രധാനമായും 'തോറ്റം പാട്ട്' എന്ന സാഹിത്യ രൂപത്തിലാണ് സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്.[11]

തോറ്റം പാട്ടുകളുടെ ഭാഷ മലയാളത്തിന്റെ ഒരു പ്രാദേശിക വകഭേദമാണ്. ഉത്തര കേരളത്തിലെ തുളു-കന്നഡ ഭാഷാ സ്വാധീനങ്ങൾ, പഴയ മലയാള രൂപങ്ങൾ, ദ്രാവിഡ മൂല പദങ്ങൾ എന്നിവ ഇതിൽ സമൃദ്ധമായി കാണാം. 'അങ്കത്തിൽ പോരടിച്ച', 'കണ്ണൂരിൻ കാവിൽ', 'തിരുവപ്പനാ മാമന്തമൂർത്തി' തുടങ്ങിയ തോറ്റം പാട്ടുകളിൽ ഈ ഭാഷാ സവിശേഷതകൾ വ്യക്തമായി കാണാം.

തെയ്യത്തിന്റെ ഭാഷാ ഘടന രണ്ട് തലങ്ങളിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഒന്ന്, തോറ്റം പാട്ടിന്റെ ആഖ്യാന ഭാഷ ഇത് ദൈവത്തിന്റെ ഉത്ഭവ കഥയും മഹാത്മ്യവും വർണ്ണിക്കുന്ന കാവ്യ ഭാഷയാണ്. രണ്ട്, 'ഉരിയാടൽ' ദൈവം പ്രേക്ഷകരോട് നേരിട്ട് സംസാരിക്കുന്ന ഭാഗം — ഇത് ഗ്രാമ്യ മലയാളത്തിലാണ്. ഈ ദ്വിതല ഭാഷാ വ്യവസ്ഥ വാമൊഴി സാഹിത്യത്തിന്റെ സങ്കീർണ്ണത വ്യക്തമാക്കുന്നു.

തെയ്യത്തിലെ ഭാഷ ജാതി, സമുദായം, പ്രദേശം എന്നിവയ്ക്കനുസരിച്ച് മാറുന്നു. വണ്ണാൻ, മലയൻ, വേലൻ, പുലയൻ തുടങ്ങിയ സമുദായങ്ങളുടെ തെയ്യങ്ങളിൽ ഓരോ സമുദായത്തിന്റെയും ഭാഷാ സ്വഭാവം പ്രതിഫലിക്കുന്നു. ഇത് സാമൂഹ്യ ഭാഷാശാസ്ത്ര (sociolinguistics) പഠനത്തിന് വിലപ്പെട്ട മാതൃകയാണ്.

തെയ്യത്തിന്റെ ഭാഷയിൽ 'മന്ത്ര ഭാഷ' എന്ന ഒരു പ്രത്യേക ഘടകവും ഉണ്ട്. അനുഷ്ഠാന വേളയിൽ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഈ ഭാഷ സംസ്കൃത മന്ത്രങ്ങളുടെയും ദ്രാവിഡ മന്ത്ര പാരമ്പര്യത്തിന്റെയും സമന്വയമാണ്. ചിലപ്പോൾ ഈ മന്ത്ര ഭാഷ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര വിശകലനത്തിന് പ്രയാസമുള്ള, അർത്ഥം നഷ്ടപ്പെട്ട ശബ്ദ ശൃംഖലകൾ ഉൾക്കൊള്ളുന്നു ഇവ ഭാഷയുടെ ആചാരപരമായ ഉപയോഗത്തിന്റെ സവിശേഷ ഉദാഹരണങ്ങളാണ്.

മോഹിനിയാട്ടവും അതിന്റെ സാഹിത്യ പാഠങ്ങളും

കേരളത്തിന്റെ ലാസ്യ പ്രധാനമായ ക്ലാസിക്കൽ നൃത്ത രൂപമായ മോഹിനിയാട്ടം സവിശേഷമായ ഭാഷാ-സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഇതിന്റെ സാഹിത്യ അടിത്തറ പ്രധാനമായും വർണ്ണങ്ങൾ, പദങ്ങൾ, തില്ലാന എന്നിവയാണ്. കെ. അയ്യപ്പ പണിക്കർ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നത് പോലെ, മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ സാഹിത്യ ഭാഷ കർണ്ണാടക സംഗീത പാരമ്പര്യവുമായി അഭേദ്യമായ ബന്ധം പുലർത്തുന്നു.[12]

മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷ പ്രധാനമായും മൂന്ന് ഭാഷകളുടെ സമന്വയമാണ്: സംസ്കൃതം, മലയാളം, തമിഴ്. സ്വാതിതിരുനാൾ രചിച്ച വർണ്ണങ്ങളിൽ സംസ്കൃത-മലയാള മിശ്ര ഭാഷയാണ് ഉപയോഗിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇരയിമ്മൻ തമ്പിയുടെ രചനകളിൽ മലയാള ഭാഷ കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നേടുന്നു. കൂടാതെ, പല ജാവളികളും കൃതികളും തെലുഗു-തമിഴ് ഭാഷകളിലാണ്, ഇത് ദക്ഷിണേന്ത്യൻ ഭാഷകളുടെ അന്തർസാംസ്കാരിക ബന്ധത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ 'ചൊൽക്കെട്ട്' താള വാക്യങ്ങൾ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര വിശകലനത്തിന് രസകരമായ ഒരു മേഖലയാണ്. 'തകധിമി', 'തകിട', 'ധിത്തക' തുടങ്ങിയ താള ശബ്ദങ്ങൾ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര പരമായി ശൂന്യാർത്ഥ ശബ്ദങ്ങളാണ്, എന്നാൽ സംഗീത-നൃത്ത സന്ദർഭത്തിൽ ഇവയ്ക്ക് നിശ്ചിത അർത്ഥവും പ്രയോഗ വ്യവസ്ഥയും ഉണ്ട്. ഇത് ഭാഷയുടെ കലാപരമായ ഉപയോഗത്തിന്റെ ഒരു സവിശേഷ മാതൃകയാണ്.

ആധുനിക കാലത്ത് മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ മലയാള കവിതകൾ വള്ളത്തോൾ, കുമാരനാശാൻ, ഉള്ളൂർ തുടങ്ങിയവരുടെ രചനകൾ ഉപയോഗിക്കുന്ന പ്രവണത വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇത് മോഹിനിയാട്ടത്തിന്റെ ഭാഷയെ സമകാലിക മലയാള സാഹിത്യ ഭാഷയുമായി കൂടുതൽ അടുപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

താരതമ്യ വിശകലനം

അഞ്ച് കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാ സവിശേഷതകൾ താരതമ്യം ചെയ്യുമ്പോൾ ചില പ്രധാന പ്രവണതകൾ വ്യക്തമാകുന്നു. ആദ്യമായി, സംസ്കൃത-മലയാള ബന്ധത്തിന്റെ വ്യത്യസ്ത തീവ്രതകൾ ഓരോ കലാരൂപത്തിലും കാണാം. കൂടിയാട്ടത്തിൽ സംസ്കൃതം പ്രധാന ഭാഷയും മലയാളം വ്യാഖ്യാന ഭാഷയുമാണ്. കഥകളിയിൽ രണ്ടും ഏകദേശം സമാനമായ പ്രാധാന്യത്തോടെ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കൃഷ്ണനാട്ടം സംസ്കൃത പ്രധാനമാണ്, എന്നാൽ മലയാള ഘടകങ്ങൾ അതിൽ അന്തർലീനമാണ്. മോഹിനിയാട്ടത്തിൽ മലയാളം കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നേടുന്നു. തെയ്യത്തിൽ മലയാളം അതും പ്രാദേശിക വകഭേദം ഏകമാന ഭാഷയാണ്.

രണ്ടാമതായി, വാമൊഴി-വരമൊഴി ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവം ഓരോ കലാരൂപത്തിലും വ്യത്യസ്തമാണ്. കഥകളിയിലും കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലും ലിഖിത സാഹിത്യം (ആട്ടക്കഥ, കൃഷ്ണഗീതി) പ്രധാനമാണ്, അവതരണത്തിൽ ഇവ അതേപടി പാലിക്കപ്പെടുന്നു. കൂടിയാട്ടത്തിൽ ലിഖിത പാഠവും ഗൗരവമുള്ള ഇംപ്രൊവൈസേഷനും ഒരുമിച്ച് പ്രവർത്തിക്കുന്നു. തെയ്യത്തിൽ വാമൊഴി പാരമ്പര്യമാണ് പ്രധാനം ലിഖിത രൂപം പിന്നീട് ഉണ്ടായതാണ്.[13]

മൂന്നാമതായി, ഈ കലാരൂപങ്ങൾ എല്ലാം ബഹുതല ഭാഷാ വ്യവസ്ഥ (multilevel linguistic system) ഉൾക്കൊള്ളുന്നു. ഉയർന്ന ഭാഷ (സംസ്കൃതം അല്ലെങ്കിൽ സാഹിത്യ മലയാളം), മധ്യതല ഭാഷ (മിശ്ര ശൈലി അല്ലെങ്കിൽ വ്യാഖ്യാന ഭാഷ), അടിത്തല ഭാഷ (ഗ്രാമ്യ അല്ലെങ്കിൽ ദൈനംദിന ഭാഷ) എന്നിങ്ങനെ മൂന്ന് തലങ്ങളെങ്കിലും ഓരോ കലാരൂപത്തിലും കണ്ടെത്താനാകും. ഈ ബഹുതല വ്യവസ്ഥ കേരളത്തിലെ ഭാഷാ സമൂഹത്തിന്റെ (speech community) സങ്കീർണ്ണതയെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്നു.

നാലാമതായി, ഓരോ കലാരൂപവും ഒരു സവിശേഷ ഭാഷാ രജിസ്റ്റർ (register) വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. കഥകളിയിലെ 'ആട്ടക്കഥ ഭാഷ', കൂടിയാട്ടത്തിലെ 'നിർവ്വഹണ ഭാഷ', തെയ്യത്തിലെ 'തോറ്റം ഭാഷ' ഇവയെല്ലാം മലയാളത്തിന്റെ പ്രത്യേക ഭാഷാ രജിസ്റ്ററുകളാണ്, ഓരോന്നിനും അതിന്റേതായ പദസമ്പത്ത്, വാക്യഘടന, ശൈലി എന്നിവ ഉണ്ട്.

ഉപസംഹാരം

കേരളത്തിലെ ക്ലാസിക്കൽ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാപരമായ സവിശേഷതകൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്ന ഈ ഗവേഷണ പ്രബന്ധം ചില പ്രധാന നിഗമനങ്ങളിൽ എത്തിച്ചേരുന്നു. ഒന്നാമതായി, ഈ കലാരൂപങ്ങൾ കേരളത്തിന്റെ ഭാഷാ ചരിത്രത്തിന്റെ ജീവിക്കുന്ന ശേഖരങ്ങളാണ് സംസ്കൃതത്തിൽ നിന്ന് മലയാളത്തിലേക്കുള്ള ഭാഷാ പരിവർത്തനത്തിന്റെ വിവിധ ഘട്ടങ്ങൾ ഇവയിൽ പ്രതിഫലിക്കുന്നു.

രണ്ടാമതായി, ഓരോ കലാരൂപവും അതിന്റേതായ ഒരു ഭാഷാ രജിസ്റ്റർ വികസിപ്പിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ഈ രജിസ്റ്ററുകൾ മലയാള ഭാഷയുടെ വൈവിധ്യത്തെയും സമ്പന്നതയെയും വ്യക്തമാക്കുന്നു. മൂന്നാമതായി, ഈ കലാരൂപങ്ങളിലെ ഭാഷ കേവലം ആശയ വിനിമയ ഉപകരണം മാത്രമല്ല, കലാപരമായ ആവിഷ്കാര മാധ്യമം കൂടിയാണ്.[14]

ഭാവിയിലെ ഗവേഷണ ദിശകൾ പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, ഡിജിറ്റൽ ഭാഷാ ശാസ്ത്ര (digital linguistics) സാങ്കേതിക വിദ്യകൾ ഉപയോഗിച്ച് ഈ കലാരൂപങ്ങളിലെ ഭാഷാ ഡേറ്റ ശേഖരിക്കുകയും വിശകലനം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുന്ന പഠനങ്ങൾ അത്യന്താപേക്ഷിതമാണ്. കോർപ്പസ് ഭാഷാ ശാസ്ത്ര (corpus linguistics) രീതികൾ ആട്ടക്കഥ സാഹിത്യത്തിലും തോറ്റം പാട്ടുകളിലും പ്രയോഗിക്കുന്നത് പുതിയ ഉൾക്കാഴ്ചകൾ നൽകും.

ഈ കലാരൂപങ്ങളുടെ ഭാഷാ പാരമ്പര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നത് കേരളത്തിന്റെ സാംസ്കാരിക പൈതൃക സംരക്ഷണത്തിന്റെ അനിവാര്യ ഭാഗമാണ്. അവതരണ കലയ്ക്ക് ഊന്നൽ നൽകുമ്പോൾ തന്നെ അതിന്റെ ഭാഷാ-സാഹിത്യ അടിത്തറയും ശ്രദ്ധയോടെ സംരക്ഷിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഈ ഗവേഷണ പ്രബന്ധം ആ ദിശയിലുള്ള ഒരു ചെറിയ ശ്രമമാണ്.

അവലംബങ്ങൾ

1. Paniker, K. Ayyappa, ed. *Medieval Indian Literature: An Anthology*. Vol. 3. New Delhi: Sahitya Akademi, 1997.

2. Zarrilli, Phillip B. *Kathakali Dance-Drama: Where Gods and Demons Come to Play*. London: Routledge, 2000.

3. Manoharan, Manoj. "കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലെ ഭാഷസവിശേഷത." *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 1 (April 28, 2025): 13–20. https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0003.

4. Nair, D. Appukuttan. *Aattaprakaram: Kathakali Study*. Thrissur: Kerala Sahitya Akademi, 1995.

5. Zarrilli, Phillip B. *Kathakali Dance-Drama: Where Gods and Demons Come to Play*. London: Routledge, 2000.

6. Manoharan, Manoj. "കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലെ ഭാഷസവിശേഷത." *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 1 (April 28, 2025): 13–20.

7. Manoharan, Manoj. "കൃഷ്ണനാട്ടത്തിലെ ഭാഷസവിശേഷത." *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 1 (April 28, 2025): 13–20.

8. Richmond, Farley, Darius L. Swann, and Phillip B. Zarrilli. *Indian Theatre: Traditions of Performance*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1990.

9. Rajagopalan, L. S. *Music of the Kerala Temple*. Vol. 1. Thrissur: Kerala Sahitya Akademi, 2010.

10. Richmond, Farley, Darius L. Swann, and Phillip B. Zarrilli. *Indian Theatre: Traditions of Performance*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1990.

11. Paniker, K. Ayyappa, ed. *A Short History of Malayalam Literature*. Thiruvananthapuram: Department of Public Relations, Government of Kerala, 2003.

12. Paniker, K. Ayyappa, ed. *A Short History of Malayalam Literature*. Thiruvananthapuram: Department of Public Relations, Government of Kerala, 2003.

13. Zarrilli, Phillip B. *Kathakali Dance-Drama: Where Gods and Demons Come to Play*. London: Routledge, 2000.

14. Richmond, Farley, Darius L. Swann, and Phillip B. Zarrilli. *Indian Theatre: Traditions of Performance*. Honolulu: University of Hawaii Press, 1990.

INDIAN JOURNAL OF MALAYALAM LANGUAGE RESEARCH STUDIES (സംസ്കൃതി)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-1924 ISSN Print:
EDUSCHOOL ACADEMIC RESEARCH & PUBLISHERS

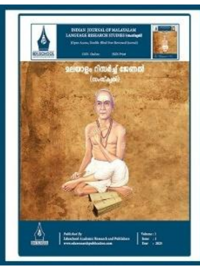

സമകാലിക മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങൾ

Mohanan Karuthaveetil

HSST,GHSS Nedungome, Sreekandapuram, Kannur, Kerala, India.

Article information
Received: 3rd January 2026
Received in revised form: 14th February 2026
Accepted: 9th March 2026
Available online: 28th April 2026
Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0024

Abstract

The contributions of women writers to Malayalam short story literature have been notable since its early days. But in the second half of the twentieth century, female voices in Malayalam short stories took a decisive turn with the writings of Madhavikutty. Contemporary writers K.R. Meera, Indu Menon, and Gracie expanded this tradition, exploring themes of gender politics, bodily self-determination, and social resistance through their stories. This paper analyses the evolution of female voices in Malayalam short stories, thematic diversity, feminist narrative strategies, and gender politics in recent anthologies. The study incorporates observations by researchers including Gayathri J.

സാരാംശം

മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരുടെ സംഭാവനകൾ അതിന്റെ ആദ്യകാലം മുതൽ തന്നെ ശ്രദ്ധേയമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ മാധവിക്കുട്ടിയുടെ രചനകളോടെ മലയാള ചെറുകഥയിൽ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങൾ ഒരു നിർണായക വഴിത്തിരിവ് നേടി. സമകാലിക എഴുത്തുകാരായ കെ.ആർ. മീര, ഇന്ദു മേനോൻ, ഗ്രേസി എന്നിവർ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ കൂടുതൽ വിപുലമാക്കി, ലിംഗരാഷ്ട്രീയം, ശാരീരിക സ്വയംനിർണയം, സാമൂഹിക പ്രതിരോധം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ തങ്ങളുടെ കഥകളിലൂടെ ആവിഷ്കരിച്ചു. ഈ പ്രബന്ധം മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങളുടെ പരിണാമം, പ്രമേയപരമായ വൈവിധ്യം, ഫെമിനിസ്റ്റ് ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങൾ, സമീപകാല സമാഹാരങ്ങളിലെ ലിംഗരാഷ്ട്രീയം എന്നിവ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഗായത്രി ജെ. അടക്കമുള്ള ഗവേഷകരുടെ നിരീക്ഷണങ്ങൾ ഈ പഠനത്തിൽ ഉൾച്ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- മലയാള ചെറുകഥ, സ്ത്രീ എഴുത്ത്, ഫെമിനിസം, മാധവിക്കുട്ടി, കെ.ആർ. മീര, ഇന്ദു മേനോൻ, ഗ്രേസി, ലിംഗരാഷ്ട്രീയം

ആമുഖം

മലയാള സാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ചെറുകഥ ഒരു പ്രധാന സാഹിത്യരൂപമായി വികസിച്ചത് ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യദശകങ്ങളിലാണ്. വേങ്ങയിൽ കുഞ്ഞിരാമൻ നായനാർ, കേസരി ബാലകൃഷ്ണ പിള്ള, ബഷീർ, തകഴി, എം.ടി. വാസുദേവൻ നായർ തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാർ ചെറുകഥയ്ക്ക് സമ്പന്നമായ ഒരു പാരമ്പര്യം സൃഷ്ടിച്ചു. എന്നാൽ ഈ പാരമ്പര്യത്തിൽ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങൾ പലപ്പോഴും അദൃശ്യമാക്കപ്പെടുകയോ ഓരത്ത് നിർത്തപ്പെടുകയോ ചെയ്തു. ജെ.

ദേവിക തന്റെ 'Her-Self: Gender and Early Writings of Malayalee Women' എന്ന പഠനത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, മലയാളി സ്ത്രീയുടെ എഴുത്ത് എന്നും ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രവർത്തനമായിരുന്നു.[1]

ഈ പ്രബന്ധം മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങളുടെ പരിണാമത്തെയും സമകാലിക പ്രസക്തിയെയും പരിശോധിക്കുന്നു. മാധവിക്കുട്ടിയുടെ തുടക്കം മുതൽ കെ.ആർ. മീരയും ഇന്ദു മേനോനും ഗ്രേസിയും വരെയുള്ള എഴുത്തുകാരികളുടെ സംഭാവനകൾ ഇവിടെ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഗായത്രി ജെ. നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, കേരളീയ കഥാസാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനം സാമൂഹികമായ മാറ്റങ്ങളുടെ കൂടി പ്രതിഫലനമാണ്.[2]

എലൈൻ ഷോവാൾട്ടറുടെ ഫെമിനിസ്റ്റ് വിമർശന ചട്ടക്കൂടിനെ അടിസ്ഥാനമാക്കി, സ്ത്രീ എഴുത്തിന്റെ മൂന്ന് ഘട്ടങ്ങൾ അനുകരണം (feminine), പ്രതിഷേധം (feminist), സ്വയം കണ്ടെത്തൽ (female) എന്ന മാതൃകയിലൂടെ മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ രചനകളെ ഈ പഠനം പരിശോധിക്കുന്നു.[3]

മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ എഴുത്തിന്റെ പരിണാമം

മലയാള ചെറുകഥയിൽ സ്ത്രീ എഴുത്തിന്റെ ചരിത്രം തിരയുമ്പോൾ ലളിതാംബിക അന്തർജനം, കെ. സരസ്വതിയമ്മ, ബി. മാലതിയമ്മ എന്നിവരുടെ രചനകളിലാണ് നാം ആദ്യം ചെന്നെത്തുക. ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യപകുതിയിൽ ലളിതാംബിക അന്തർജനം 'പ്രതികാരദേവത', 'അഗ്നിസാക്ഷി' തുടങ്ങിയ രചനകളിലൂടെ നമ്പൂതിരി സമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ പീഡനങ്ങൾ ചിത്രീകരിച്ചു. ഈ രചനകൾ കേവലം സാഹിത്യ സൃഷ്ടികൾ മാത്രമല്ല, സാമൂഹിക പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭാഗം കൂടിയായിരുന്നു.[4]

കെ. സരസ്വതിയമ്മ 'ദേവദാസി', 'മന:സാക്ഷിക്കു ശേഷം' തുടങ്ങിയ കഥകളിലൂടെ ജാതിവ്യവസ്ഥയും ലിംഗവിവേചനവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അനാവരണം ചെയ്തു. ജെ. ദേവിക ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, ഈ ആദ്യകാല എഴുത്തുകാരികൾ 'ആധുനിക മലയാളി സ്ത്രീ' എന്ന സങ്കല്പത്തെ നിർമിക്കുന്നതിൽ നിർണായക പങ്കു വഹിച്ചു. അവരുടെ കഥകൾ സ്ത്രീവിദ്യാഭ്യാസം, വിവാഹ സമ്പ്രദായങ്ങൾ, കുടുംബ ഘടനയിലെ അസമത്വം എന്നിവയെ ചോദ്യം ചെയ്തു.[5]

അമ്പതുകളിലും അറുപതുകളിലും ആധുനികതാ പ്രസ്ഥാനം മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ശക്തമായി. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാർ നേരിട്ട വെല്ലുവിളി ഇരട്ടയായിരുന്നു: ഒരുവശത്ത് പുരുഷ മേധാവിത്വമുള്ള സാഹിത്യ സ്ഥാപനങ്ങൾ, മറുവശത്ത് ആധുനികതയുടെ ഭാവുകത്വപരമായ സങ്കീർണതകൾ. എന്നിരുന്നാലും, ഈ പ്രതിബന്ധങ്ങളെ മറികടന്ന് രാജലക്ഷ്മി, സാറാ ജോസഫ്, ഗ്രേസി തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാർ സ്വന്തമായ ആവിഷ്കാര മാർഗങ്ങൾ കണ്ടെത്തി.

എഴുപതുകളിലും എൺപതുകളിലും കേരളത്തിലെ സ്ത്രീ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ച സാഹിത്യത്തിലും പ്രതിഫലിച്ചു. 'മനുഷ്യന്' എന്ന സാർവത്രിക സങ്കല്പത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന രചനകൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉയർന്നുവന്നു. സാറാ ജോസഫിന്റെ 'പാപത്തറ', 'ഒതപ്പ്' തുടങ്ങിയ രചനകൾ കേരളീയ സമൂഹത്തിലെ ലിംഗാധികാര ഘടനകളെ തുറന്നുകാട്ടി. ഗായത്രി ജെ. വിശദീകരിക്കുന്നതുപോലെ, ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സ്ത്രീ എഴുത്ത് കേവലം സാഹിത്യ പ്രവർത്തനം മാത്രമല്ല, രാഷ്ട്രീയ ഇടപെടൽ കൂടിയായിരുന്നു.[6]

മാധവിക്കുട്ടിയുടെ പൈതൃകം

മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദത്തിന്റെ ഏറ്റവും നിർണായകമായ നാഴികക്കല്ല് മാധവിക്കുട്ടിയുടെ (കമലാ സുരയ്യ, 1934–2009) രചനകളാണ്. 'എന്റെ കഥ' (1973) എന്ന ആത്മകഥയിലൂടെ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീ ലൈംഗികതയെക്കുറിച്ചുള്ള തുറന്ന സംഭാഷണം ആരംഭിച്ച മാധവിക്കുട്ടി, ചെറുകഥകളിലും ഈ ധൈര്യം പ്രകടിപ്പിച്ചു. 'നെയ്പ്പായസം', 'പക്ഷിയുടെ മണം', 'ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകി' തുടങ്ങിയ കഥകൾ സ്ത്രീ ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും നിരാശകളുടെയും സൂക്ഷ്മ ചിത്രണങ്ങളാണ്.[7]

മാധവിക്കുട്ടിയുടെ കഥകളിൽ ശരീരം ഒരു രാഷ്ട്രീയ ഉപകരണമായി പ്രവർത്തിക്കുന്നു. ഷോവാൾട്ടർ നിർവചിക്കുന്ന 'female' ഘട്ടത്തിന്റെ ഏറ്റവും മികച്ച ഉദാഹരണമാണ് മാധവിക്കുട്ടിയുടെ രചനകൾ സ്ത്രീ അനുഭവത്തിന്റെ സ്വയം കണ്ടെത്തലിന്റെ ഘട്ടം. അവരുടെ കഥാപാത്രങ്ങൾ വിവാഹ ജീവിതത്തിന്റെ ശൂന്യത, പ്രണയത്തിന്റെ സങ്കീർണത, ഏകാന്തതയുടെ ആഴം എന്നിവ അനുഭവിക്കുന്നവരാണ്. ആഖ്യാന ശൈലിയിൽ മാധവിക്കുട്ടി ഒന്നാം പുരുഷ

വിവരണത്തെ (first-person narrative) ഒരു ഫെമിനിസ്റ്റ് തന്ത്രമായി ഉപയോഗിച്ചു. 'ഞാൻ' എന്ന വാക്ക് അവരുടെ കഥകളിൽ ഒരു രാഷ്ട്രീയ പ്രഖ്യാപനമാണ്.[8]

മാധവിക്കുട്ടിയുടെ പൈതൃകം സമകാലിക എഴുത്തുകാരികളിൽ ആഴത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നു. കെ.ആർ. മീരയും ഇന്ദു മേനോനും തങ്ങളുടെ രചനകളിൽ മാധവിക്കുട്ടിയുടെ ധൈര്യത്തെ അംഗീകരിക്കുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ അതിനപ്പുറത്തേക്ക് പോകുന്നു വ്യക്തിഗത അനുഭവത്തിൽ നിന്ന് ഘടനാപരമായ വിമർശനത്തിലേക്ക്, ആത്മഭാഷണത്തിൽ നിന്ന് സാമൂഹിക വിശകലനത്തിലേക്ക്. മാധവിക്കുട്ടി തുറന്ന വാതിലിലൂടെ പുതിയ എഴുത്തുകാരികൾ കൂടുതൽ വിശാലമായ ഒരു ലോകത്തിലേക്ക് കടന്നിരിക്കുന്നു.

സമകാലിക സ്ത്രീ ചെറുകഥാകൃത്തുക്കൾ: കെ.ആർ. മീര, ഇന്ദു മേനോൻ, ഗ്രേസി

സമകാലിക മലയാള ചെറുകഥാസാഹിത്യത്തിൽ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയമായ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങളിൽ മുൻനിരയിലാണ് കെ.ആർ. മീര. 'ആരാച്ചാർ' (2012) എന്ന നോവലിലൂടെ ദേശീയ ശ്രദ്ധ നേടിയ മീര, ചെറുകഥകളിലും അതുല്യമായ സംഭാവനകൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്. 'മോഹമഞ്ഞ', 'ഒരു ഭ്രാന്തന്റെ ഡയറി', 'ഘാതകൻ' തുടങ്ങിയ കഥകളിൽ മീര അധികാരവും ലിംഗവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെ സൂക്ഷ്മമായി അപഗ്രഥിക്കുന്നു. മീരയുടെ കഥാലോകം ചരിത്രവും മിത്തും യാഥാർഥ്യവും ഇടകലരുന്ന ഒരു ഇടമാണ്.[9]

ഇന്ദു മേനോൻ മലയാള ചെറുകഥയിൽ ശരീരരാഷ്ട്രീയത്തെ ഏറ്റവും തീവ്രമായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ്. 'ബിർക്കൻഹെഡ്', 'ഭ്രാന്തൻ ചാവുകടൽ' തുടങ്ങിയ കഥാസമാഹാരങ്ങളിൽ അവർ സ്ത്രീ ശരീരത്തിന്മേലുള്ള നിയന്ത്രണങ്ങളെയും അതിക്രമങ്ങളെയും നിശിതമായി വിമർശിക്കുന്നു. ഇന്ദു മേനോന്റെ ഭാഷ പലപ്പോഴും അക്രമാസക്തവും അസ്വസ്ഥതാജനകവുമാണ് അത് ബോധപൂർവമായ ഒരു സൗന്ദര്യശാസ്ത്ര തിരഞ്ഞെടുപ്പാണ്. ആഖ്യാനത്തിലെ അസ്വസ്ഥത വായനക്കാരനെ നിലവിലുള്ള ലിംഗ അസമത്വങ്ങളെ നേരിടാൻ നിർബന്ധിക്കുന്നു.

ഗ്രേസി മലയാള ചെറുകഥയിൽ ഒരു സവിശേഷ സ്ഥാനം വഹിക്കുന്നു. ക്രിസ്ത്യൻ സമുദായ പശ്ചാത്തലത്തിൽ നിന്ന് എഴുതുന്ന ഗ്രേസി, മതവും ലിംഗവും തമ്മിലുള്ള സംഘർഷത്തെ അനന്യമായ രീതിയിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. 'മണൽമേട്ടിലെ മകൾ', 'അർജുനൻ' തുടങ്ങിയ കഥകളിൽ സ്ത്രീ ശരീരത്തിന്മേലുള്ള മതപരമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ, പാപ-പുണ്യ ദ്വന്ദ്വങ്ങൾ, ആത്മീയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായുള്ള അന്വേഷണം എന്നിവ പ്രമേയങ്ങളായി മാറുന്നു. ഗ്രേസിയുടെ ശാന്തവും ഗഹനവുമായ ആഖ്യാനശൈലി ഇന്ദു മേനോന്റെ തീവ്രതയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്, എന്നാൽ രണ്ടും ഒരേ ഫെമിനിസ്റ്റ് രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക് നയിക്കുന്നു.[10]

ഈ മൂന്ന് എഴുത്തുകാരികളെയും ഒരുമിച്ച് പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങളുടെ വൈവിധ്യം വ്യക്തമാകുന്നു. മീരയുടെ ചരിത്രബോധം, ഇന്ദു മേനോന്റെ ശാരീരിക രാഷ്ട്രീയം, ഗ്രേസിയുടെ ആത്മീയ അന്വേഷണം ഇവ മൂന്നും വ്യത്യസ്ത ദിശകളിൽ നിന്ന് ഒരേ ലക്ഷ്യത്തിലേക്ക്, അതായത് സ്ത്രീയുടെ സ്വയംനിർണയാവകാശത്തിലേക്ക്, നയിക്കുന്നു.

ഫെമിനിസ്റ്റ് ആഖ്യാനങ്ങളും പ്രതിരോധവും

മലയാള ചെറുകഥയിലെ ഫെമിനിസ്റ്റ് ആഖ്യാനങ്ങൾ കേവലം സ്ത്രീ കഥാപാത്രങ്ങളുടെ ചിത്രീകരണം മാത്രമല്ല, ആഖ്യാനഘടനയിൽ തന്നെയുള്ള ഇടപെടൽ കൂടിയാണ്. പരമ്പരാഗത ആഖ്യാന രൂപങ്ങൾ രേഖീയ കഥാഗതി, ഏകീകൃത കഥാപാത്ര നിർമാണം, 'closure' ഉള്ള അവസാനങ്ങൾ ഇവയെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന രചനാ തന്ത്രങ്ങൾ സമകാലിക സ്ത്രീ എഴുത്തുകാർ വ്യാപകമായി ഉപയോഗിക്കുന്നുണ്ട്. ഷോവാൾട്ടർ നിർദേശിക്കുന്ന 'gynocriticism' സ്ത്രീ എഴുത്തിന്റെ സ്വന്തം പാരമ്പര്യവും ഭാവുകത്വവും കണ്ടെത്തൽ ഈ എഴുത്തുകാരികളുടെ രചനകളിൽ പ്രകടമാണ്.[3]

പ്രതിരോധത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന രൂപം ഭാഷയിൽ തന്നെയാണ്. മലയാള ചെറുകഥയിൽ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാർ ഉപയോഗിക്കുന്ന ഭാഷ അതിന്റെ ശൈലി, താളം, രൂപകങ്ങൾ പുരുഷ എഴുത്തുകാരുടെ ഭാഷയിൽ നിന്ന് വ്യത്യസ്തമാണ്. ഇന്ദു മേനോന്റെ അക്രമാസക്ത ഭാഷ, ഗ്രേസിയുടെ നിശ്ശബ്ദതയുടെ ഭാഷ, മീരയുടെ സൂക്ഷ്മ ഭാഷ ഇവ മൂന്നും വ്യത്യസ്ത രീതിയിൽ ആധിപത്യ ഭാഷയെ വെല്ലുവിളിക്കുന്നു. ദലിത്-ഫെമിനിസ്റ്റ് രചനകളിൽ ഈ ഭാഷാ പ്രതിരോധം കൂടുതൽ തീവ്രമാണ്.[11]

കേരളത്തിൽ ദലിത്-ഫെമിനിസ്റ്റ് ചെറുകഥകളുടെ ഉയർച്ച ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു വികാസമാണ്. ജാതിയും ലിംഗവും തമ്മിലുള്ള intersectionality-യെ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ഈ രചനകൾ പരമ്പരാഗത ഫെമിനിസ്റ്റ് ചട്ടക്കൂടുകളെ തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു. മേൽജാതി ഫെമിനിസത്തിന്റെ പരിമിതികളെ ഈ എഴുത്തുകാരികൾ തുറന്നുകാട്ടുന്നു. ഡി.കെ. സൈനുദ്ദീൻ, ദാസൻ എന്നിവരുടെ 'The Oxford India Anthology of Malayalam Dalit Writing' ഈ സാഹിത്യ ധാരയുടെ ഒരു പ്രധാന രേഖയാണ്.[12]

ലൈംഗിക ന്യൂനപക്ഷങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങൾ ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ചെറുകഥകളും സമീപകാലത്ത് മലയാളത്തിൽ ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. ട്രാൻസ്ജെൻഡർ, ക്വിയർ അനുഭവങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന രചനകൾ ഫെമിനിസ്റ്റ് ആഖ്യാനത്തിന്റെ അതിരുകളെ വിപുലീകരിക്കുന്നു. ലിംഗം എന്ന സങ്കല്പത്തെ ദ്വന്ദ്വാത്മക ചട്ടക്കൂടിൽ (binary framework) നിന്ന് മോചിപ്പിക്കുന്ന ഈ രചനകൾ മലയാള ചെറുകഥയ്ക്ക് പുതിയ ദിശാബോധം നൽകുന്നു.

സമീപകാല സമാഹാരങ്ങളിലെ ലിംഗരാഷ്ട്രീയം

മലയാള ചെറുകഥാ സമാഹാരങ്ങളുടെ ചരിത്രം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ, സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരുടെ പ്രാതിനിധ്യത്തിൽ വന്ന മാറ്റം ശ്രദ്ധേയമാണ്. ആദ്യകാല സമാഹാരങ്ങളിൽ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാർ ന്യൂനപക്ഷമായിരുന്നു 'മലയാളത്തിന്റെ സുവർണ കഥകൾ' പോലുള്ള ക്ലാസിക് സമാഹാരങ്ങളിൽ ലളിതാംബിക അന്തർജനവും മാധവിക്കുട്ടിയും മാത്രമാണ് സ്ത്രീ പ്രാതിനിധ്യം വഹിച്ചത്. എന്നാൽ സമീപകാല സമാഹാരങ്ങളിൽ ഈ ചിത്രം ഗണ്യമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.

ഗായത്രി ജെ. തന്റെ ഗവേഷണത്തിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നതുപോലെ, കേരളീയ കഥാസാഹിത്യത്തിലെ സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനം ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഗുണപരവും അളവുപരവുമായ മാറ്റങ്ങൾക്ക് വിധേയമായിട്ടുണ്ട്. സമീപകാല സമാഹാരങ്ങളിൽ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരുടെ എണ്ണം മാത്രമല്ല, അവരുടെ രചനകളുടെ പ്രമേയ വൈവിധ്യവും ഗണ്യമായി വർധിച്ചിരിക്കുന്നു. ലൈംഗികത, ജാതി, വർഗം, മതം, പരിസ്ഥിതി തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ സ്ത്രീ ദൃഷ്ടികോണത്തിൽ ആവിഷ്കരിക്കപ്പെടുന്നു.[2]

DC ബുക്സ്, മാതൃഭൂമി, കറന്റ് ബുക്സ് തുടങ്ങിയ പ്രസാധകർ സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരുടെ സമാഹാരങ്ങൾ പ്രത്യേകം പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നത് ഈ മാറ്റത്തിന്റെ സൂചനയാണ്. 'പെണ്ണെഴുത്ത്' എന്ന സങ്കല്പം തന്നെ ഒരു വിപണന തന്ത്രമായി മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്ന വിമർശനം ഉണ്ടെങ്കിലും, ഈ സമാഹാരങ്ങൾ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങൾക്ക് ഒരു വേദി ഒരുക്കുന്നു എന്ന കാര്യം നിഷേധിക്കാനാവില്ല.

സമാഹാരങ്ങളിലെ ലിംഗരാഷ്ട്രീയം എഡിറ്റോറിയൽ തിരഞ്ഞെടുപ്പിൽ തന്നെ ദൃശ്യമാണ്. ഏതൊക്കെ കഥകൾ ഉൾപ്പെടുത്തുന്നു, ഏതൊക്കെ ഒഴിവാക്കുന്നു, എങ്ങനെ ക്രമപ്പെടുത്തുന്നു, ആമുഖത്തിൽ എന്തൊക്കെ പറയുന്നു ഇവയെല്ലാം രാഷ്ട്രീയ തീരുമാനങ്ങളാണ്. സ്ത്രീ എഴുത്തുകാരെ 'സ്ത്രീ' എന്ന ലേബലിൽ വേർതിരിക്കുന്നത് തന്നെ ഒരു ലിംഗരാഷ്ട്രീയ പ്രവൃത്തിയാണ്. അതേസമയം, ആ വേർതിരിവ് ഇല്ലാതെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങൾ 'പൊതു' സാഹിത്യത്തിൽ അദൃശ്യമാകുമോ എന്ന ഉത്കണ്ഠയും നിലനിൽക്കുന്നു.[13]

ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങളും സോഷ്യൽ മീഡിയയും സ്ത്രീ ചെറുകഥയ്ക്ക് പുതിയ വേദികൾ തുറന്നിരിക്കുന്നു. ഓൺലൈൻ ലിറ്ററേച്ചർ മാഗസിനുകൾ, ബ്ലോഗുകൾ, സോഷ്യൽ മീഡിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ എന്നിവയിലൂടെ പരമ്പരാഗത പ്രസിദ്ധീകരണ സ്ഥാപനങ്ങളുടെ അധികാര ശ്രേണിയെ (gatekeeping) മറികടക്കാൻ പുതിയ എഴുത്തുകാരികൾക്ക് സാധിക്കുന്നു. ഇത് മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങളുടെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണമാണ്.

ഉപസംഹാരം

മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങളുടെ യാത്ര ലളിതാംബിക അന്തർജനത്തിൽ നിന്ന് സമകാലിക എഴുത്തുകാരികൾ വരെ നീളുന്ന ഒരു സമ്പന്നമായ പാരമ്പര്യമാണ്. ഈ പാരമ്പര്യത്തിൽ മാധവിക്കുട്ടി ഒരു നിർണായക നാഴികക്കല്ലാണ് അവരുടെ ധൈര്യം സമകാലിക എഴുത്തുകാരികൾക്ക് വഴി തുറന്നു. കെ.ആർ. മീര, ഇന്ദു മേനോൻ, ഗ്രേസി എന്നിവരുടെ രചനകൾ ഈ പാരമ്പര്യത്തെ കൂടുതൽ വിപുലവും സങ്കീർണവുമാക്കുന്നു.

ഷോവാൾട്ടറുടെ ചട്ടക്കൂടിൽ നോക്കിയാൽ, സമകാലിക മലയാള ചെറുകഥയിലെ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങൾ 'female' ഘട്ടത്തിൽ അതായത് സ്വയം കണ്ടെത്തലിന്റെ ഘട്ടത്തിൽ ദൃഢമായി നിലകൊള്ളുന്നു. എന്നാൽ ദലിത്-ഫെമിനിസ്റ്റ് രചനകളും ക്വിയർ ആഖ്യാനങ്ങളും ഈ ചട്ടക്കൂടിനെ തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്നു ആരുടെ 'സ്വയം' എന്നതാണ് അവർ ഉയർത്തുന്ന ചോദ്യം.

ഗായത്രി ജെ. സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, കേരളീയ കഥാസാഹിത്യത്തിലെ സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനത്തിന്റെ പഠനം ഇന്ന് കൂടുതൽ പ്രസക്തമാണ്. സാഹിത്യ വിമർശനത്തിലും സാമൂഹിക ശാസ്ത്ര ഗവേഷണത്തിലും ഈ വിഷയത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം വർധിച്ചുവരികയാണ്. മലയാള ചെറുകഥ ഇന്ന് കൂടുതൽ ബഹുസ്വരവും ജനാധിപത്യപരവുമായ ഒരു സാഹിത്യ ഇടമായി മാറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു അതിൽ സ്ത്രീ ശബ്ദങ്ങളുടെ സംഭാവന അമൂല്യമാണ്.[14]

അവലംബങ്ങൾ

1. Devika, J. *Her-Self: Gender and Early Writings of Malayalee Women*. Kolkata: Stree, 2005.
2. Gayathri, J. "കേരളീയ കഥാസാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനം: ഒരു വിമർശനാത്മക വിശകലനം." *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 2 (2025): 54–59. https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0008.
3. Showalter, Elaine. "Feminist Criticism in the Wilderness." *Critical Inquiry* 8, no. 2 (1981): 179–205.
4. അന്തർജനം, ലളിതാംബിക. *അഗ്നിസാക്ഷി*. തൃശൂർ: കറന്റ് ബുക്സ്, 1976.
5. Devika, J. *Her-Self: Gender and Early Writings of Malayalee Women*. Kolkata: Stree, 2005.
6. Gayathri, J. "കേരളീയ കഥാസാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനം: ഒരു വിമർശനാത്മക വിശകലനം." *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 2 (2025): 54–59.
7. മാധവിക്കുട്ടി. *എന്റെ കഥ*. തൃശൂർ: കറന്റ് ബുക്സ്, 1973.
8. Showalter, Elaine. "Feminist Criticism in the Wilderness." *Critical Inquiry* 8, no. 2 (1981): 179–205.
9. Meera, K. R. *ആരാച്ചാർ*. കോട്ടയം: DC ബുക്സ്, 2012.
10. ഗ്രേസി. *ഗ്രേസിയുടെ കഥകൾ [Gracy's Stories]*. കോട്ടയം: DC ബുക്സ്, 2005.
11. Satyanarayana, K., and Susie Tharu, eds. *No Alphabet in Sight: New Dalit Writing from South India*. New Delhi: Penguin Books India, 2011.
12. Dasan, M., V. Pratibha, Pradeepan Pampirikunnu, and C. S. Chandrika, eds. *The Oxford India Anthology of Malayalam Dalit Writing*. New Delhi: Oxford University Press, 2012.
13. Pillai, Meena T. "Gender, Writing and the Limits of Feminist Literary Criticism in Kerala." In *Women in Malayalam Cinema: Naturalizing Gender Hierarchies*, edited by Meena T. Pillai, 22–40. Hyderabad: Orient Blackswan, 2010.
14. Gayathri, J. "കേരളീയ കഥാസാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീ പ്രതിനിധാനം: ഒരു വിമർശനാത്മക വിശകലനം." *Indian Journal of Malayalam Language Research Studies (IJMLRS)* 1, no. 2 (2025): 54–59.

INDIAN JOURNAL OF MALAYALAM LANGUAGE RESEARCH STUDIES (സംസ്കൃതി)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-1924 ISSN Print:

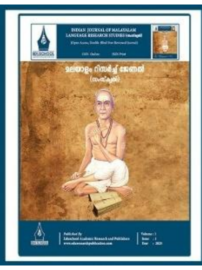

മലയാള നോവലിന്റെ നൂറ് വർഷങ്ങൾ: പരിണാമവും പ്രവണതകളും

Emily Sebastian Nellithanath

Assistant Professor, Department of Malayalam, Nirmalagiri College, Autonomous, Kannur.

Article information
Received: 10th January 2026
Received in revised form: 7th February 2026
Accepted: 23rd March 2026
Available online: 28th April 2026
Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0025

Abstract

This dissertation analyzes the historical evolution of Malayalam novel literature over a period of more than a century. This study examines the process of the Malayalam novel, which began with the publication of Chandu Menon's Indulekha in 1889, through the stages of tradition, social realism, modernism, and postmodernism. This paper investigates how the Malayalam novel reflected the socio-political and cultural transformations of Kerala society, assessing the contributions of novelists of different generations, such as Appu Nedungadi, Chandu Menon, Thakazhi, Basheer, Kesavadev, O.V. Vijayan, Anand, Mukundan, Sethu, Meera, S. Harish, and V.J. James. This study illustrates how the Malayalam novel has achieved a unique place in Indian literature through linguistic experimentation, innovation in narrative strategies, and thematic diversity.

സാരാംശം

മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലധികം നീണ്ട ചരിത്രപരിണാമത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പ്രബന്ധം. 1889-ൽ ചന്തുമേനോന്റെ ഇന്ദുലേഖയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണത്തോടെ ആരംഭിച്ച മലയാള നോവൽ പാരമ്പര്യം, സാമൂഹ്യ യാഥാർഥ്യവാദം, ആധുനികതാവാദം, ഉത്തരാധുനികത എന്നീ ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ വികസിച്ചുവന്ന പ്രക്രിയയെ ഈ പഠനം പരിശോധിക്കുന്നു. അപ്പു നെടുങ്ങാടി, ചന്തുമേനോൻ, തകഴി, ബഷീർ, കേശവദേവ്, ഒ.വി. വിജയൻ, ആനന്ദ്, മുകുന്ദൻ, സേതു, മീര, എസ്. ഹരീഷ്, വി.ജെ. ജെയിംസ് എന്നിങ്ങനെ വിവിധ തലമുറകളിലെ നോവലിസ്റ്റുകളുടെ സംഭാവനകൾ വിലയിരുത്തിക്കൊണ്ട്, മലയാള നോവൽ എങ്ങനെ കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക പരിവർത്തനങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിച്ചുവെന്ന് ഈ പ്രബന്ധം അന്വേഷിക്കുന്നു. ഭാഷാപരമായ പരീക്ഷണങ്ങൾ, ആഖ്യാനതന്ത്രങ്ങളിലെ നവീകരണം, പ്രമേയ വൈവിധ്യം എന്നിവയിലൂടെ മലയാള നോവൽ ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യത്തിൽ സവിശേഷമായ ഒരു സ്ഥാനം നേടിയെടുത്തതെങ്ങനെയെന്ന് ഈ പഠനം വ്യക്തമാക്കുന്നു.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- മലയാള നോവൽ, സാഹിത്യ പരിണാമം, സാമൂഹ്യ യാഥാർഥ്യവാദം, ആധുനികതയും ഉത്തരാധുനികതയും, കേരളീയ സമൂഹം, ആഖ്യാന തന്ത്രങ്ങൾ.

ആമുഖം

മലയാള സാഹിത്യത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ നോവൽ എന്ന സാഹിത്യരൂപം ഒരു നിർണായക പരിവർത്തനത്തെ അടയാളപ്പെടുത്തുന്നു. പാശ്ചാത്യ സാഹിത്യ സ്വാധീനത്തിന്റെയും കൊളോണിയൽ ആധുനികതയുടെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ

അവസാന ദശകങ്ങളിൽ മലയാളത്തിൽ നോവൽ എന്ന സാഹിത്യരൂപം പിറവിയെടുത്തു. കെ.എം. ജോർജ്ജ് തന്റെ A Survey of Malayalam Literature എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, മലയാള സാഹിത്യം ഇതിഹാസ-പുരാണ പാരമ്പര്യങ്ങളിൽ നിന്ന് ആധുനിക ഗദ്യ സാഹിത്യത്തിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനം പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ രണ്ടാം പകുതിയിൽ ആരംഭിച്ചു.[1]

1889-ൽ ഒ. ചന്തുമേനോൻ രചിച്ച ഇന്ദുലേഖ മലയാളത്തിലെ ആദ്യത്തെ യഥാർഥ നോവലായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.[2] എന്നാൽ ഇതിനു മുമ്പ് 1887-ൽ അപ്പു നെടുങ്ങാടി കുന്ദലത എന്ന കൃതി രചിച്ചിരുന്നു. ഈ രണ്ട് കൃതികളും മലയാള നോവൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ ആദ്യ ചുവടുവയ്പുകളായി കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. കുന്ദലത ഐതിഹാസിക-പ്രണയ ഇതിവൃത്തത്തെ ആശ്രയിച്ചപ്പോൾ, ഇന്ദുലേഖ സമകാലിക സാമൂഹ്യ യാഥാർഥ്യങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന ഒരു സാമൂഹ്യ നോവലായി മാറി.

ഈ പ്രബന്ധം മലയാള നോവലിന്റെ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലധികം നീണ്ട ചരിത്രപരിണാമത്തെ വ്യവസ്ഥാപിതമായി പരിശോധിക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നു. ആദ്യകാല നോവലുകൾ, സാമൂഹ്യ യാഥാർഥ്യവാദ കാലഘട്ടം, ആധുനികതാവാദ നോവൽ, ഉത്തരാധുനിക ഭാവുകത്വം, സമകാലിക പ്രവണതകൾ എന്നീ ഘട്ടങ്ങളിലൂടെ ഈ പരിണാമത്തെ വിശകലനം ചെയ്യുകയാണ് ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഇ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യം പ്രാദേശിക-ദേശീയ-ആഗോള തലങ്ങളിൽ ഒരേസമയം പ്രവർത്തിക്കുന്ന ഒരു സങ്കീർണ പ്രതിഭാസമാണ്.[3]

ആദ്യകാല മലയാള നോവലുകൾ: പിറവിയും വളർച്ചയും (1887–1930)

മലയാള നോവലിന്റെ ഉത്ഭവം കൊളോണിയൽ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ-സാംസ്കാരിക പശ്ചാത്തലത്തിൽ വേണം മനസ്സിലാക്കാൻ. ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണകാലത്തെ വിദ്യാഭ്യാസ പരിഷ്കാരങ്ങൾ, അച്ചടി സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വ്യാപനം, ഇംഗ്ലീഷ് സാഹിത്യവുമായുള്ള പരിചയം എന്നിവ മലയാളത്തിൽ ഗദ്യ സാഹിത്യത്തിന്റെ വികാസത്തിന് വഴിയൊരുക്കി. അപ്പു നെടുങ്ങാടിയുടെ കുന്ദലത (1887) ഈ പശ്ചാത്തലത്തിൽ പിറന്ന ആദ്യ മലയാള നോവലാണ്. സംസ്കൃത സാഹിത്യ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ സ്വാധീനം വ്യക്തമായ ഈ കൃതി ഐതിഹാസിക കഥാപശ്ചാത്തലത്തിലാണ് രചിക്കപ്പെട്ടത്.

എന്നാൽ മലയാള നോവലിന്റെ യഥാർഥ ചരിത്രം ആരംഭിക്കുന്നത് ഒ. ചന്തുമേനോന്റെ ഇന്ദുലേഖയിലൂടെയാണ്. 1889-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ച ഈ നോവൽ നായർ തറവാട്ടിലെ ജീവിതത്തെയും സാമൂഹ്യ പരിവർത്തനങ്ങളെയും ചിത്രീകരിക്കുന്നു.[2] വിദ്യാഭ്യാസം, സ്ത്രീ സ്വാതന്ത്ര്യം, സാമ്പത്തിക മാറ്റങ്ങൾ, ജാതിവ്യവസ്ഥയുടെ പ്രശ്നങ്ങൾ എന്നിവയെ ഇന്ദുലേഖ ആഖ്യാനത്തിന്റെ കേന്ദ്രപ്രമേയങ്ങളാക്കി മാറ്റി. ഇന്ദുലേഖ എന്ന കഥാപാത്രം വിദ്യാസമ്പന്നയും സ്വതന്ത്ര ചിന്താഗതിക്കാരിയുമായ ഒരു നായർ യുവതിയാണ്. ബെഞ്ചമിൻ ബെയ്‌ലിയുടെ അച്ചടി പ്രവർത്തനങ്ങളും ക്രിസ്ത്യൻ മിഷനറിമാരുടെ ഭാഷാ പ്രവർത്തനങ്ങളും മലയാള ഗദ്യത്തിന്റെ വികാസത്തിന് സഹായകമായ ഘടകങ്ങളായിരുന്നു.

ഇന്ദുലേഖയ്ക്ക് ശേഷം ചന്തുമേനോൻ തന്നെ രചിച്ച ശാരദ (1892), സി.വി. രാമൻപിള്ളയുടെ ചരിത്ര നോവലുകളായ മാർത്താണ്ഡവർമ (1891), ധർമരാജ (1913), രാമരാജ ബഹദൂർ (1918) എന്നിവ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തെ സമ്പന്നമാക്കി.[4] സി.വി. രാമൻപിള്ള തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ചരിത്രത്തെ നോവലിന്റെ പ്രമേയമാക്കി മാറ്റിയ ആദ്യ എഴുത്തുകാരനാണ്. ചരിത്ര സംഭവങ്ങളെ ഭാവനാത്മകമായി പുനഃസൃഷ്ടിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശൈലി മലയാള ചരിത്ര നോവൽ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിത്തറയിട്ടു.

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകങ്ങളിൽ മലയാള നോവൽ ക്രമേണ വളർച്ച പ്രാപിച്ചു. സാമൂഹ്യ പരിഷ്കരണ പ്രസ്ഥാനങ്ങൾ, ശ്രീനാരായണ ഗുരുവിന്റെ നവോത്ഥാന ചിന്തകൾ, ദേശീയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ ഉദയം എന്നിവ സാഹിത്യത്തെ ശക്തമായി സ്വാധീനിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ നോവലുകൾ സാമൂഹ്യ വിമർശനത്തിന്റെയും പരിഷ്കരണ ചിന്തയുടെയും ഉപകരണങ്ങളായി മാറിയത് ശ്രദ്ധേയമാണ്. ജാതിവ്യവസ്ഥ, അനാചാരങ്ങൾ, സ്ത്രീകളുടെ അവസ്ഥ, വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ആദ്യകാല നോവലുകളുടെ പ്രധാന പ്രമേയങ്ങളായിരുന്നു.

സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യവാദ കാലഘട്ടം (1930–1960)

ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മൂന്നാം ദശകം മുതൽ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യവാദത്തിന്റെ ശക്തമായ സ്വാധീനം പ്രകടമായി. കമ്യൂണിസ്റ്റ് പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ വളർച്ച, തൊഴിലാളി-കർഷക പ്രക്ഷോഭങ്ങൾ, സ്വാതന്ത്ര്യ സമരം എന്നിവ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സാഹിത്യത്തെ രൂപപ്പെടുത്തിയ പ്രധാന ഘടകങ്ങളാണ്. തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ള, വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ, പി. കേശവദേവ് എന്നിവർ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രമുഖ നോവലിസ്റ്റുകളാണ്.

തകഴി ശിവശങ്കരപ്പിള്ളയുടെ രചനകൾ കുട്ടനാടിന്റെ ഭൂപ്രകൃതിയും അവിടത്തെ കർഷക ജീവിതത്തിന്റെ ദുരിതങ്ങളും ഇഴചേർത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്നവയാണ്. തോട്ടിയുടെ മകൻ (1947), രണ്ടിടങ്ങഴി (1948), ചെമ്മീൻ (1956) എന്നിവ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിലെ നാഴികക്കല്ലുകളാണ്.[5] ചെമ്മീൻ മത്സ്യത്തൊഴിലാളികളുടെ ജീവിതം അതിമനോഹരമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന ഈ നോവൽ പ്രണയവും വിശ്വാസവും നിയതിയും ഇഴചേർന്ന ഒരു ആഖ്യാനമാണ്. ഇത് ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ വായിക്കപ്പെട്ട നോവലുകളിലൊന്നായി മാറി. 1965-ൽ രാമു കാര്യാട്ട് സംവിധാനം ചെയ്ത ചെമ്മീൻ ചലച്ചിത്രം രാഷ്ട്രപതിയുടെ സുവർണ മെഡൽ നേടി.

വൈക്കം മുഹമ്മദ് ബഷീർ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ഭാവുകത്വം അവതരിപ്പിച്ച എഴുത്തുകാരനാണ്. ബാല്യകാലസഖി (1944), പാത്തുമ്മായുടെ ആട് (1959), മതിലുകൾ (1965) എന്നിവ ബഷീറിന്റെ പ്രധാന കൃതികളാണ്.[6] ബഷീറിന്റെ ഭാഷ ജനങ്ങളുടെ സംസാര ഭാഷയോട് ചേർന്നുനിൽക്കുന്നതും ഹാസ്യവും കാരുണ്യവും ഇഴചേർന്നതുമായ ഒരു അനന്യ ശൈലിയാണ്. ദാരിദ്ര്യം, പ്രണയം, മനുഷ്യബന്ധങ്ങൾ, ജീവിതത്തിന്റെ വൈരുധ്യങ്ങൾ എന്നിവ ബഷീറിന്റെ രചനകളുടെ കേന്ദ്ര പ്രമേയങ്ങളാണ്. സാഹിത്യ ഭാഷ എന്ന സങ്കല്പത്തെ തന്നെ ബഷീർ പുനർനിർവചിച്ചു എന്ന് പറയാം.

പി. കേശവദേവ് കമ്യൂണിസ്റ്റ് ആശയങ്ങളുടെ ശക്തമായ വക്താവായ ഒരു നോവലിസ്റ്റായിരുന്നു. ഓടയിൽ നിന്ന് (1942) തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ ദുരിതങ്ങളെ ചിത്രീകരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയമായ ഒരു നോവലാണ്. അയിത്തജാതിക്കാരന്റെ ജീവിതം ഈ കൃതിയിലൂടെ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആദ്യമായി ശക്തമായ ആവിഷ്കാരം നേടി.[7] ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ എസ്.കെ. പൊറ്റെക്കാട്ട്, പൊൻകുന്നം വർക്കി, ഉറൂബ് തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാരും മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തെ സമ്പന്നമാക്കി. പൊറ്റെക്കാട്ട് യാത്രാനുഭവങ്ങളെ നോവലിന്റെ ക്യാൻവാസിൽ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചപ്പോൾ, പൊൻകുന്നം വർക്കി ക്രൈസ്തവ സമുദായ ജീവിതത്തെ നോവലിന്റെ വിഷയമാക്കി.

സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യവാദ കാലഘട്ടത്തിലെ നോവലുകൾ കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ വർഗപരമായ വൈരുധ്യങ്ങളെയും ജാതീയമായ അസമത്വങ്ങളെയും തൊഴിലാളി വർഗത്തിന്റെ പോരാട്ടങ്ങളെയും ശക്തമായി ആവിഷ്കരിച്ചു. മാർക്സിയൻ ചിന്തയുടെ സ്വാധീനം ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സാഹിത്യത്തിൽ പ്രകടമാണ്. എന്നാൽ ബഷീറിനെ പോലുള്ള എഴുത്തുകാർ രാഷ്ട്രീയ പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് അതീതമായ ഒരു മാനവിക ദർശനം അവതരിപ്പിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടം മലയാള നോവലിന്റെ സുവർണ കാലമായി വിശേഷിപ്പിക്കപ്പെടുന്നു.

ആധുനികതാവാദ നോവൽ (1960–1985)

1960-കളിൽ മലയാള സാഹിത്യത്തിൽ ആധുനികതാവാദം ശക്തമായ സ്വാധീനം ചെലുത്താൻ ആരംഭിച്ചു. പാശ്ചാത്യ ആധുനികതയുടെ സ്വാധീനത്തിൽ, എന്നാൽ കേരളീയ സാമൂഹ്യ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളോട് പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ട്, ഒരു പുതിയ എഴുത്തുകാരുടെ തലമുറ മലയാള നോവലിന്റെ ഭാവുകത്വത്തെ മൗലികമായി മാറ്റിമറിച്ചു. ഒ.വി. വിജയൻ, ആനന്ദ്, എം. മുകുന്ദൻ, സേതു, കാക്കനാടൻ എന്നിവർ ഈ തലമുറയിലെ പ്രമുഖ നോവലിസ്റ്റുകളാണ്.

ഒ.വി. വിജയന്റെ ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം (1969) മലയാള ആധുനികതാവാദ നോവലിന്റെ മാഗ്നം ഓപ്പസ് ആയി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.[8] പാലക്കാട്ടെ ഒരു ഉൾനാടൻ ഗ്രാമത്തിൽ അധ്യാപകനായി എത്തുന്ന രവിയുടെ അനുഭവങ്ങളിലൂടെ ഈ നോവൽ ജീവിതത്തിന്റെ ആഴങ്ങളിലേക്ക് ഇറങ്ങിച്ചെല്ലുന്നു. ഭാഷയുടെ കാവ്യാത്മകമായ ഉപയോഗം, പ്രകൃതിയുടെ മിത്തിക്കൽ ആവിഷ്കാരം, അസ്തിത്വപരമായ അന്വേഷണങ്ങൾ എന്നിവ ഈ നോവലിന്റെ സവിശേഷതകളാണ്. ഖസാക്കിന്റെ ഇതിഹാസം മലയാള ഗദ്യഭാഷയെ തന്നെ പുനർനിർവചിച്ച കൃതിയാണ്. ചരിത്രം, മിത്ത്, യാഥാർത്ഥ്യം, ഭാവന എന്നിവ ഇഴചേരുന്ന ഒരു ബഹുതല ആഖ്യാനമാണ് ഈ നോവൽ.

വിജയൻ പിന്നീട് ധർമപുരാണം (1985), ഗുരുസാഗരം (1987), മധുരം ഗായതി (1995) തുടങ്ങിയ നോവലുകളിലൂടെ മലയാള സാഹിത്യത്തെ കൂടുതൽ സമ്പന്നമാക്കി. ധർമപുരാണം ഒരു രാഷ്ട്രീയ ആക്ഷേപഹാസ്യ നോവലാണ്. അധികാരത്തിന്റെയും അഴിമതിയുടെയും കൊടും ചിത്രം ഈ നോവൽ അവതരിപ്പിക്കുന്നു.

ആനന്ദ് മലയാള ആധുനികതാവാദ നോവലിൽ ബൗദ്ധിക ഗാംഭീര്യത്തിന്റെ ഒരു പുതിയ മാനം അവതരിപ്പിച്ചു. ആൾക്കൂട്ടം (1971), മരണസർട്ടിഫിക്കറ്റ് (1974) എന്നിവ ആനന്ദിന്റെ പ്രധാന നോവലുകളാണ്.[9] ആൾക്കൂട്ടം നഗര ജീവിതത്തിന്റെ ഏകാന്തതയും അന്യവൽക്കരണവും അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അസ്തിത്വവാദ നോവലാണ്. വ്യക്തിയുടെ ധാർമിക സംഘർഷങ്ങളും സമൂഹവുമായുള്ള ബന്ധവും ആനന്ദിന്റെ നോവലുകളുടെ കേന്ദ്ര പ്രമേയമാണ്.

എം. മുകുന്ദൻ ഡൽഹിയിലെ ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ മലയാള നോവലിന്റെ ക്യാൻവാസിൽ ആവിഷ്കരിച്ച എഴുത്തുകാരനാണ്. മയ്യഴിപ്പുഴയുടെ തീരങ്ങളിൽ (1974) ഫ്രഞ്ച് കോളനി ആയിരുന്ന മാഹിയുടെ ചരിത്രം നോവലാക്കി മാറ്റിയ ശ്രദ്ധേയ കൃതിയാണ്. സേതുവിന്റെ പാണ്ഡവപുരം (1977) മിത്തും യാഥാർഥ്യവും ഇഴചേർന്ന ഒരു നോവലാണ്. ദ്രൗപദിയുടെ ബഹുഭർതൃത്വ കഥയെ സമകാലിക കേരളീയ സ്ത്രീ ജീവിതവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്ന ഈ നോവൽ സ്ത്രീപക്ഷ വായനയ്ക്ക് വഴിതുറന്നു.

ആധുനികതാവാദ കാലഘട്ടം മലയാള നോവലിന്റെ ഭാഷ, ഘടന, ആഖ്യാന തന്ത്രങ്ങൾ, പ്രമേയ തിരഞ്ഞെടുപ്പ് എന്നിവയിൽ മൗലികമായ മാറ്റങ്ങൾ കൊണ്ടുവന്നു. സാമൂഹ്യ യാഥാർഥ്യവാദത്തിന്റെ നേർരേഖീയ ആഖ്യാനത്തിൽ നിന്ന് ബഹുതല ആഖ്യാനത്തിലേക്കും ആന്തരിക ബോധധാരയിലേക്കും മലയാള നോവൽ പരിണമിച്ചു. വ്യക്തിയുടെ ആന്തരിക ലോകം, അസ്തിത്വ പ്രശ്നങ്ങൾ, അന്യവൽക്കരണം, ഏകാന്തത എന്നിവ പ്രമേയങ്ങളായി. കാഫ്ക, കാമ്യു, സാർത്ര് തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യ എഴുത്തുകാരുടെ സ്വാധീനം ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ മലയാള നോവലുകളിൽ പ്രകടമാണ്.

ഉത്തരാധുനിക ഭാവുകത്വവും സമകാലിക നോവലും (1985–2020)

1980-കളുടെ അവസാനം മുതൽ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ ഉത്തരാധുനിക ഭാവുകത്വത്തിന്റെ സ്വാധീനം പ്രകടമായി. ദളിത് സാഹിത്യം, സ്ത്രീപക്ഷ സാഹിത്യം, പാരിസ്ഥിതിക അവബോധം, ആഗോലവൽക്കരണം, പ്രവാസ ജീവിതം എന്നിവ പുതിയ പ്രമേയങ്ങളായി ഉയർന്നുവന്നു. എം. ലീലാവതി നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, മലയാള സാഹിത്യവിമർശനം ആധുനികതയിൽ നിന്ന് ഉത്തരാധുനികതയിലേക്കുള്ള പരിവർത്തനത്തെ കേരളത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ മാറ്റങ്ങളുമായി ബന്ധപ്പെടുത്തി മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.[10]

മീര (കെ.ആർ. മീര) മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ സ്ത്രീപക്ഷ ആഖ്യാനത്തിന്റെ ശക്തമായ ശബ്ദമായി ഉയർന്നുവന്ന എഴുത്തുകാരിയാണ്. ആരാച്ചാർ (2012), ഘാതകൻ (2019) എന്നീ നോവലുകൾ മീരയുടെ പ്രധാന കൃതികളാണ്. ആരാച്ചാർ ചരിത്രവും ഭാവനയും ഇഴചേർത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശ്രദ്ധേയ നോവലാണ്. ഒരു ആരാച്ചാർ കുടുംബത്തിലെ സ്ത്രീയുടെ കഥയിലൂടെ അധികാരം, ലിംഗപദവി, നീതി എന്നീ വിഷയങ്ങൾ ഈ നോവൽ അന്വേഷിക്കുന്നു.

എസ്. ഹരീഷിന്റെ മീശ (2018) സമകാലിക മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും ചർച്ചചെയ്യപ്പെട്ട കൃതികളിലൊന്നാണ്.[11] കുട്ടനാടിന്റെ ഭൂമിശാസ്ത്രവും ചരിത്രവും മിത്തും ഇഴചേരുന്ന ഈ നോവൽ യാഥാർഥ്യവും മാജിക്കൽ റിയലിസവും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന അസാധാരണ ആഖ്യാനമാണ്. മീശ 2020-ൽ ജെ.സി.ബി. സാഹിത്യ പുരസ്കാരം നേടി ഈ പുരസ്കാരം ലഭിക്കുന്ന ആദ്യ മലയാള നോവൽ. ജലം, മണ്ണ്, ശരീരം, അധികാരം, ജാതി എന്നിവ ഇഴചേരുന്ന ഒരു ബഹുമുഖ ആഖ്യാനമാണ് മീശ. കുട്ടനാടിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക ചരിത്രം ഈ നോവലിന്റെ ഒരു പ്രധാന ആഖ്യാന അടരായി നിലകൊള്ളുന്നു.

വി.ജെ. ജെയിംസ് മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ ശാസ്ത്രവും തത്ത്വചിന്തയും ഭാവനയും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന ഒരു അനന്യ എഴുത്തുകാരനാണ്. നിരീശ്വരൻ (2014), ആന്റി ക്ലോക്ക് (2018) എന്നിവ ജെയിംസിന്റെ പ്രധാന നോവലുകളാണ്. ആന്റി ക്ലോക്ക് സമയം എന്ന സങ്കല്പത്തെ തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഒരു തത്ത്വചിന്താപരമായ നോവലാണ്. ശാസ്ത്രവും ആത്മീയതയും തമ്മിലുള്ള സംവാദം ഈ നോവലിന്റെ കേന്ദ്ര പ്രമേയമാണ്.[12]

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ദളിത് എഴുത്തുകാർ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിൽ ശ്രദ്ധേയമായ ഇടപെടലുകൾ നടത്തി. ടി.കെ.സി. വടുതല, കെ.കെ. കൊച്ച്, രാഘവൻ അത്തോളി, എസ്. ജോസഫ് തുടങ്ങിയവർ ദളിത് ജീവിതാനുഭവങ്ങളെ നോവലിന്റെ ഭാഷയിൽ

ആവിഷ്കരിച്ചു. ഭൂമിയുടെയും ശരീരത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയം, ജാതി അനുഭവങ്ങളുടെ ആഖ്യാനം, കീഴാള ജീവിതങ്ങളുടെ ദൃശ്യവൽക്കരണം എന്നിവ ദളിത് നോവലുകളുടെ സവിശേഷതകളാണ്.

പ്രവാസ ജീവിതം മലയാള നോവലിന്റെ ഒരു പ്രധാന പ്രമേയമായി ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഉയർന്നുവന്നു. ഗൾഫ് പ്രവാസത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ-സാമ്പത്തിക പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ, കുടുംബ ബന്ധങ്ങളിലെ മാറ്റങ്ങൾ, സ്വത്വ പ്രതിസന്ധികൾ എന്നിവ പ്രവാസ നോവലുകളുടെ പ്രമേയങ്ങളാണ്. ബെന്യാമിന്റെ ആടുജീവിതം (2008) ഗൾഫ് പ്രവാസ ജീവിതത്തിന്റെ ക്രൂരമായ യാഥാർഥ്യങ്ങൾ അവതരിപ്പിക്കുന്ന ശ്രദ്ധേയ നോവലാണ്. ഈ നോവൽ ഇരുപതിലധികം ഭാഷകളിലേക്ക് വിവർത്തനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

സമകാലിക പ്രവണതകളും ഭാവി ദിശകളും

ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാള നോവൽ പുതിയ ദിശകളിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കുന്നു. ഡിജിറ്റൽ സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വ്യാപനം, സാമൂഹ്യ മാധ്യമങ്ങളുടെ ഉദയം, ആഗോലവൽക്കരണത്തിന്റെ തീവ്രത, പരിസ്ഥിതി പ്രതിസന്ധി, ലിംഗ-ലൈംഗിക രാഷ്ട്രീയത്തിലെ മാറ്റങ്ങൾ എന്നിവ സമകാലിക മലയാള നോവലിനെ രൂപപ്പെടുത്തുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. ഇ.വി. രാമകൃഷ്ണൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ, ഇന്ത്യൻ ഭാഷാ സാഹിത്യങ്ങൾ ദേശീയ-അന്തർദേശീയ തലങ്ങളിൽ പുതിയ ദൃശ്യത നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു.[3]

വിവർത്തനം സമകാലിക മലയാള നോവലിന്റെ ആഗോള വ്യാപനത്തിൽ നിർണായക പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. ജെ.സി.ബി. പുരസ്കാരം, ഇന്റർനാഷണൽ ബുക്കർ പ്രൈസ് നോമിനേഷനുകൾ എന്നിവ മലയാള നോവലിന് അന്തർദേശീയ അംഗീകാരം നേടിക്കൊടുത്തു. ഇംഗ്ലീഷിലേക്കുള്ള വിവർത്തനങ്ങൾ വർധിച്ചത് മലയാള നോവലിന്റെ വായനാ പരിധി ഗണ്യമായി വിപുലീകരിച്ചു.

പാരിസ്ഥിതിക അവബോധം സമകാലിക മലയാള നോവലിന്റെ ഒരു പ്രധാന പ്രമേയമായി ഉയർന്നുവരുന്നുണ്ട്. 2018-ലെ പ്രളയം, കാലാവസ്ഥ വ്യതിയാനം, കുട്ടനാടിന്റെ പാരിസ്ഥിതിക ദുർബലത, പശ്ചിമഘട്ടത്തിന്റെ നാശം എന്നിവ സമകാലിക എഴുത്തുകാരെ പ്രചോദിപ്പിക്കുന്ന വിഷയങ്ങളാണ്. ഹരീഷിന്റെ മീശ ഇത്തരം പാരിസ്ഥിതിക ഉൽക്കണ്ഠയുടെ ശ്രദ്ധേയ ആവിഷ്കാരമാണ്.

ലിംഗ രാഷ്ട്രീയം, ക്വീർ ആഖ്യാനങ്ങൾ, ട്രാൻസ്ജെൻഡർ ജീവിതാനുഭവങ്ങൾ എന്നിവ സമകാലിക മലയാള നോവലിൽ ദൃശ്യത നേടിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. മീര, സാറാ ജോസഫ്, ചന്ദ്രമതി, ഇന്ദു മേനോൻ തുടങ്ങിയ എഴുത്തുകാരികൾ സ്ത്രീ അനുഭവത്തിന്റെ വിവിധ മാനങ്ങൾ നോവലിൽ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. സാറാ ജോസഫിന്റെ ആലാഹയുടെ പെൺമക്കൾ (1999) കേരളത്തിലെ ക്രൈസ്തവ സമുദായത്തിലെ സ്ത്രീകളുടെ അടിച്ചമർത്തലിനെ ശക്തമായി ചിത്രീകരിക്കുന്ന നോവലാണ്.

ഗ്രാഫിക് നോവലുകൾ, ഇ-പുസ്തകങ്ങൾ, ഓഡിയോ ബുക്കുകൾ, ബ്ലോഗ് സാഹിത്യം എന്നീ പുതിയ മാധ്യമ രൂപങ്ങൾ മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഭാവിയെ സ്വാധീനിക്കുന്ന ഘടകങ്ങളാണ്. ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളിലൂടെ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെടുന്ന നോവലുകളുടെ എണ്ണം വർധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഈ മാറ്റങ്ങൾ നോവൽ എന്ന സാഹിത്യ രൂപത്തിന്റെ ഭാവിയെ തന്നെ പുനർനിർവചിക്കുമെന്ന് നിരീക്ഷിക്കപ്പെടുന്നു.[13]

ഉപസംഹാരം

മലയാള നോവൽ സാഹിത്യത്തിന്റെ ഒരു നൂറ്റാണ്ടിലധികം നീണ്ട ചരിത്രം കേരളീയ സമൂഹത്തിന്റെ സാമൂഹ്യ-രാഷ്ട്രീയ-സാംസ്കാരിക പരിണാമത്തിന്റെ ഒരു ദർപ്പണമാണ്. 1887-ൽ അപ്പു നെടുങ്ങാടിയുടെ കുന്ദലതയിൽ ആരംഭിച്ച ഈ യാത്ര, ചന്തുമേനോന്റെ സാമൂഹ്യ നോവലിലൂടെ, സി.വി. രാമൻപിള്ളയുടെ ചരിത്ര നോവലിലൂടെ, തകഴിയുടെയും ബഷീറിന്റെയും സാമൂഹ്യ യാഥാർഥ്യവാദത്തിലൂടെ, വിജയന്റെയും ആനന്ദിന്റെയും ആധുനികതയിലൂടെ, ഹരീഷിന്റെയും മീരയുടെയും സമകാലിക ഭാവുകത്വത്തിലൂടെ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.

മലയാള നോവലിന്റെ ഏറ്റവും വലിയ ശക്തി അതിന്റെ നിരന്തരമായ നവീകരണ ശേഷിയാണ്. ഓരോ തലമുറയിലെയും എഴുത്തുകാർ മുൻതലമുറയുടെ പാരമ്പര്യത്തെ ഉൾക്കൊണ്ടുകൊണ്ട് അതിനെ മറികടക്കാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഭാഷ, ഘടന, ആഖ്യാന തന്ത്രങ്ങൾ, പ്രമേയങ്ങൾ എന്നിവയിലെ നിരന്തര പരീക്ഷണങ്ങളിലൂടെ മലയാള നോവൽ ഇന്ത്യൻ സാഹിത്യത്തിലെ ഏറ്റവും ചലനാത്മകവും സർഗാത്മകവുമായ നോവൽ പാരമ്പര്യങ്ങളിലൊന്നായി നിലകൊള്ളുന്നു.

ആഗോളവൽക്കരണത്തിന്റെയും ഡിജിറ്റൽ വിപ്ലവത്തിന്റെയും പശ്ചാത്തലത്തിൽ മലയാള നോവൽ പുതിയ വെല്ലുവിളികളും സാധ്യതകളും അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. വിവർത്തനത്തിലൂടെ ആഗോള വായനക്കാരിലേക്ക് എത്തുന്ന മലയാള നോവൽ, പ്രാദേശിക വേരുകൾ ഉറപ്പിച്ചുനിർത്തിക്കൊണ്ട് ആഗോള പ്രസക്തി നേടുന്ന ഒരു സാഹിത്യ രൂപമായി വളർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു.[14] മലയാള നോവലിന്റെ അടുത്ത നൂറ് വർഷങ്ങൾ ഇതിലും സമ്പന്നവും വൈവിധ്യപൂർണവുമായ ഒരു സാഹിത്യ ഭൂപ്രകൃതി സൃഷ്ടിക്കുമെന്ന് പ്രത്യാശിക്കാം.

അവലംബങ്ങൾ

1. George, K. M. *A Survey of Malayalam Literature*. Bombay: Asia Publishing House, 1968.
2. Menon, O. Chandu. *Indulekha*. Calicut, 1889. ആദ്യ പതിപ്പ്. മലയാളത്തിലെ ആദ്യ സാമൂഹ്യ നോവലായി അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട കൃതി.
3. Ramakrishnan, E. V. *Locating Indian Literature: Texts, Traditions, Translations*. New Delhi: Orient BlackSwan, 2011.
4. Pillai, C. V. Raman. *Marthandavarma*. Thiruvananthapuram, 1891. മലയാളത്തിലെ ആദ്യ ചരിത്ര നോവൽ.
5. Leelavathi, M. *Malayala Kavitha Sahitya Charitram*. Thrissur: Kerala Sahitya Akademi, 1996. തകഴിയുടെ നോവലുകളെക്കുറിച്ചുള്ള വിശദ വിശകലനം.
6. Basheer, Vaikom Muhammad. *Balyakalasakhi*. Kottayam, 1944. ബഷീറിന്റെ ആത്മകഥാംശമുള്ള ആദ്യ നോവൽ.
7. Kesavadev, P. *Odayil Ninnu*. Thrissur, 1942. ദളിത് ജീവിതം ആവിഷ്കരിക്കുന്ന ആദ്യ പ്രധാന മലയാള നോവൽ.
8. Vijayan, O. V. *Khasakkinte Ithihasam*. Kottayam: Current Books, 1969. മലയാള ആധുനികതാവാദ നോവലിന്റെ ഏറ്റവും ശ്രദ്ധേയ കൃതി.
9. Anand. *Aalkkootam*. Kottayam: DC Books, 1970. അസ്തിത്വവാദ ചിന്തയുടെ സ്വാധീനം വ്യക്തമായ നോവൽ.
10. Appan, K. P. *Vakkum Porulum*. Kottayam: DC Books, 2005.
11. Hareesh, S. *Meesha*. Kottayam: DC Books, 2018. 2020-ൽ ജെ.സി.ബി. സാഹിത്യ പുരസ്കാരം നേടിയ കൃതി.
12. James, V. J. *Anti Clock*. Kottayam: DC Books, 2018. ശാസ്ത്രവും തത്ത്വചിന്തയും സമന്വയിപ്പിക്കുന്ന നോവൽ.
13. Satchidanandan, K. *Indian Literature: Positions and Propositions*. New Delhi: Pencraft International, 1999.
14. Ramakrishnan, E. V. “Locating the Region: The Problem of Translation in Indian Literature.” In *Locating Indian Literature: Texts, Traditions, Translations*, 156–178. New Delhi: Orient BlackSwan, 2011.

INDIAN JOURNAL OF MALAYALAM LANGUAGE RESEARCH STUDIES (സംസ്കൃതി)
(Open Access, Double-Blind Peer Reviewed Journal)
ISSN Online: 3108-1924 ISSN Print:

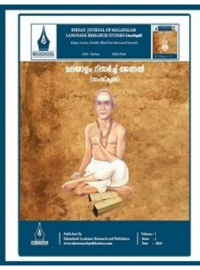

സോഷ്യൽ മീഡിയ കാലത്തെ മലയാള കവിത

Smitha Joseph

Headmistress, St.Joseph's Anglo-Indian Girls' Higher Secondary School

Article information
Received: 19th January 2026
Received in revised form: 9th February 2026
Accepted: 3rd March 2026
Available online: 28th April 2026
Volume: 2
Issue: 2
DOI: https://doi.org/10.63090/IJMLRS/3108.1924.0026

Abstract

In the first decades of the 21st century, social media platforms have brought profound changes to the creation, distribution, and reception of Malayalam poetry. Digital spaces like Facebook, Instagram, and blogs have created new venues for poetry, bypassing the traditional publishing system. This paper analyzes the evolution of Malayalam poetry in the social media era, democratization, quality debates, meme poetry, the spoken word movement, and the blog-to-book transition. The aim of this study is to examine the changes that digital technology has brought about in the aesthetic and social dimensions of Malayalam poetry.

സാരാംശം

ഇരുപത്തിയൊന്നാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യ ദശകങ്ങളിൽ സോഷ്യൽ മീഡിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ മലയാള കവിതയുടെ സൃഷ്ടി, വിതരണം, സ്വീകരണം എന്നിവയിൽ അഗാധമായ മാറ്റങ്ങൾ വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഫേസ്ബുക്ക്, ഇൻസ്റ്റഗ്രാം, ബ്ലോഗുകൾ തുടങ്ങിയ ഡിജിറ്റൽ ഇടങ്ങൾ പരമ്പരാഗത പ്രസാധന വ്യവസ്ഥയെ മറികടന്ന് കവിതയ്ക്ക് പുതിയ വേദികൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ പ്രബന്ധം സോഷ്യൽ മീഡിയ യുഗത്തിലെ മലയാള കവിതയുടെ രൂപപരിണാമം, ജനാധിപത്യവൽക്കരണം, ഗുണമേന്മാ സംവാദങ്ങൾ, മീം കവിത, സ്പോക്കൺ വേഡ് പ്രസ്ഥാനം, ബ്ലോഗ്-ടു-ബുക്ക് പരിവർത്തനം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യുന്നു. ഡിജിറ്റൽ സാങ്കേതികവിദ്യ മലയാള കവിതയുടെ സൗന്ദര്യശാസ്ത്രപരവും സാമൂഹികവുമായ മാനങ്ങളിൽ എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് പരിശോധിക്കുകയാണ് ഈ പഠനത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം.

പ്രധാന വാക്കുകൾ:- സോഷ്യൽ മീഡിയ, മലയാള കവിത, ഡിജിറ്റൽ സാഹിത്യം, ഫേസ്ബുക്ക് കവിത, ഇൻസ്റ്റഗ്രാം കവിത, സ്പോക്കൺ വേഡ്, മീം കവിത

ആമുഖം

സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ വികാസം മനുഷ്യ സമൂഹത്തിന്റെ എല്ലാ മേഖലകളിലും അഗാധമായ സ്വാധീനം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യ സൃഷ്ടിയും അതിന്റെ വിതരണവും ഈ മാറ്റത്തിൽ നിന്ന് ഒഴിവല്ല. മാർക്ക് വാർഷൗവർ നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, സാങ്കേതികവിദ്യ സാമൂഹിക ഉൾച്ചേർക്കലിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഉപകരണമായി മാറിയിരിക്കുന്നു.[1] ഇന്ത്യയിൽ പ്രാദേശിക ഭാഷകളിലുള്ള ഇന്റർനെറ്റ് ഉപയോഗം അതിവേഗം വളരുകയാണ്. 2017-ലെ കെപിഎംജി-ഗൂഗിൾ റിപ്പോർട്ട് പ്രകാരം, ഇന്ത്യൻ ഭാഷകളിലുള്ള ഇന്റർനെറ്റ് ഉപയോക്താക്കളുടെ എണ്ണം ഇംഗ്ലീഷ് ഉപയോക്താക്കളെ മറികടക്കുമെന്ന് പ്രവചിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.[2]

കേരളത്തിൽ സ്മാർട്ട്ഫോണുകളുടെയും ഇന്റർനെറ്റിന്റെയും വ്യാപനം മലയാളത്തിലുള്ള ഡിജിറ്റൽ ഉള്ളടക്ക സൃഷ്ടിയെ ഗണ്യമായി വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഈ പശ്ചാത്തലത്തിലാണ് സോഷ്യൽ മീഡിയ കവിത എന്ന പ്രതിഭാസം മലയാളത്തിൽ ശക്തമായ സാന്നിധ്യമായി മാറിയത്.

പരമ്പരാഗതമായി, മലയാള കവിത അച്ചടി മാധ്യമങ്ങളിലൂടെയാണ് വായനക്കാരിലേക്ക് എത്തിയിരുന്നത്. ലിറ്ററി മാഗസിനുകൾ, കവിതാ സമാഹാരങ്ങൾ, പത്രങ്ങളിലെ സാഹിത്യ പേജുകൾ എന്നിവയായിരുന്നു പ്രധാന വേദികൾ. എന്നാൽ 2010-കളുടെ ആരംഭം മുതൽ ഈ ചിത്രം സമൂലമായി മാറി. ഫേസ്ബുക്ക് ഗ്രൂപ്പുകളും ബ്ലോഗുകളും ഇൻസ്റ്റഗ്രാം പേജുകളും കവിതയുടെ പുതിയ ആവാസവ്യവസ്ഥകളായി മാറി. കവികൾക്ക് പ്രസാധകരുടെ അനുമതിയോ നിരൂപകരുടെ അംഗീകാരമോ കാത്തുനിൽക്കാതെ നേരിട്ട് വായനക്കാരിലേക്ക് എത്താൻ കഴിയുന്ന ഒരു കാലഘട്ടമാണ് ഇത്.

കെ. സച്ചിദാനന്ദൻ, ആധുനിക മലയാള കവിതയെക്കുറിച്ചുള്ള തന്റെ നിരീക്ഷണങ്ങളിൽ, കവിതയുടെ രൂപപരിണാമം സാമൂഹിക മാറ്റങ്ങളുമായി എങ്ങനെ ബന്ധപ്പെട്ടിരിക്കുന്നുവെന്ന് വിശദീകരിക്കുന്നുണ്ട്.[3] ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിൽ ഈ രൂപപരിണാമം കൂടുതൽ ത്വരിതഗതിയിലാണ് സംഭവിക്കുന്നത്. ഈ പഠനം ഈ പരിവർത്തനത്തിന്റെ വിവിധ മാനങ്ങൾ വിശകലനം ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുന്നു.

ഡിജിറ്റൽ യുഗത്തിലെ കവിതയുടെ രൂപപരിണാമം

ഡിജിറ്റൽ സാങ്കേതികവിദ്യ സാഹിത്യ സൃഷ്ടിയുടെ അടിസ്ഥാന സ്വഭാവത്തിൽ തന്നെ മാറ്റം വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അച്ചടി മാധ്യമത്തിൽ നിന്ന് ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമത്തിലേക്കുള്ള ഈ പരിവർത്തനം കവിതയുടെ രൂപത്തിലും ഉള്ളടക്കത്തിലും സ്വീകരണ രീതിയിലും വ്യക്തമായ മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജയ് ഡേവിഡ് ബോൾട്ടറും റിച്ചാർഡ് ഗ്രൂസിനും അവരുടെ റിമീഡിയേഷൻ സിദ്ധാന്തത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്നതുപോലെ, പുതിയ മാധ്യമങ്ങൾ പഴയ മാധ്യമങ്ങളെ പുനർനിർമ്മിക്കുകയും പുനർരൂപീകരിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.[4]

മലയാള കവിതയുടെ കാര്യത്തിൽ ഈ രൂപപരിണാമം പല തലങ്ങളിൽ പ്രകടമാണ്. ആദ്യമായി, കവിതയുടെ ദൈർഘ്യം ഗണ്യമായി കുറഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സോഷ്യൽ മീഡിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളുടെ സ്ക്രോളിംഗ് സ്വഭാവം ഹ്രസ്വ കവിതകൾക്ക് മുൻഗണന നൽകുന്നു. നാലോ അഞ്ചോ വരികളിൽ ഒതുങ്ങുന്ന കവിതകൾ ഫേസ്ബുക്കിൽ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധ നേടുന്നു. ഇത് ഹൈക്കു, ടങ്ക, മൈക്രോ പോയട്രി തുടങ്ങിയ ഹ്രസ്വ രൂപങ്ങളോട് സാമ്യമുള്ള ഒരു പ്രവണത സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു.

രണ്ടാമതായി, ദൃശ്യ-പാഠ സംയോജനം ഒരു പ്രധാന സവിശേഷതയായി മാറിയിരിക്കുന്നു. ഇൻസ്റ്റഗ്രാമിൽ കവിതകൾ ചിത്രങ്ങളുമായി ചേർത്ത് അവതരിപ്പിക്കുന്ന രീതി വ്യാപകമാണ്. കാൻവ പോലുള്ള ഡിസൈൻ ഉപകരണങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് കവിതകൾക്ക് ദൃശ്യ ഭംഗി നൽകുന്ന പ്രവണത ശക്തമാണ്. ഇത് കവിതയുടെ ടൈപ്പോഗ്രാഫിക് സൗന്ദര്യശാസ്ത്രത്തിന് പുതിയ മാനങ്ങൾ നൽകുന്നു. എൻ. കാതറിൻ ഹെയ്ൽസ് ഡിജിറ്റൽ ടെക്സ്ച്വാലിറ്റിയെക്കുറിച്ച് നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, ഡിജിറ്റൽ പാഠങ്ങൾ അച്ചടി പാഠങ്ങളിൽ നിന്ന് അടിസ്ഥാനപരമായി വ്യത്യസ്തമാണ്.[5]

മൂന്നാമതായി, കവിതയുടെ ഇന്ററാക്ടിവ് സ്വഭാവം ഉയർന്നിരിക്കുന്നു. വായനക്കാർക്ക് കവിതയ്ക്ക് ലൈക്ക് ചെയ്യാനും കമന്റ് ചെയ്യാനും ഷെയർ ചെയ്യാനും കഴിയുന്ന ഒരു സംവാദാത്മക ഇടമാണ് സോഷ്യൽ മീഡിയ നൽകുന്നത്. ഇത് കവിയും വായനക്കാരനും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ സ്വഭാവത്തിൽ തന്നെ മാറ്റം വരുത്തിയിരിക്കുന്നു. പരമ്പരാഗത സാഹിത്യ നിരൂപണത്തിന്റെ ഏകദിശ സ്വഭാവത്തിന് പകരം ബഹുദിശ സംവാദമാണ് ഇപ്പോൾ നടക്കുന്നത്.

ഫേസ്ബുക്ക്, ഇൻസ്റ്റഗ്രാം കവിതാ സംസ്കാരം മലയാളത്തിൽ

മലയാളത്തിൽ സോഷ്യൽ മീഡിയ കവിതയുടെ ഏറ്റവും ശക്തമായ വേദി ഫേസ്ബുക്ക് ആണ്. 2010-കളുടെ ആദ്യ പകുതിയിൽ മലയാളം ഫേസ്ബുക്ക് ഉപയോക്താക്കളുടെ എണ്ണത്തിൽ വൻ വർദ്ധനവ് ഉണ്ടായി. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ 'മലയാളം കവിത', 'കവിതയുടെ ലോകം', 'പ്രണയ കവിതകൾ' തുടങ്ങിയ ഗ്രൂപ്പുകൾ ആയിരക്കണക്കിന് അംഗങ്ങളുമായി സജീവമായി. ഈ ഗ്രൂപ്പുകളിൽ ദിവസവും നൂറുകണക്കിന് കവിതകൾ പോസ്റ്റ് ചെയ്യപ്പെടുന്നു.

ഫേസ്ബുക്ക് കവിതയുടെ ചില സവിശേഷതകൾ ശ്രദ്ധേയമാണ്. ഒന്ന്, പ്രണയവും വിരഹവും ഏറ്റവും ജനപ്രിയ വിഷയങ്ങളാണ്. രണ്ട്, 'ലൈക്ക്' സംസ്കാരം കവിതയുടെ

ജനപ്രിയതയുടെ ഒരു പുതിയ അളവുകോലായി മാറിയിരിക്കുന്നു. മൂന്ന്, തത്സമയ പ്രതികരണങ്ങൾ കവികൾക്ക് ഉടനടി ഫീഡ്ബാക്ക് നൽകുന്നു. നാല്, കവിതയുടെ 'വൈറാലിറ്റി' എന്ന പുതിയ ആശയം ഉയർന്നിരിക്കുന്നു ചില കവിതകൾ ആയിരക്കണക്കിന് ഷെയറുകൾ നേടുന്നു.

ഇൻസ്റ്റഗ്രാമിലെ മലയാള കവിതയ്ക്ക് വ്യത്യസ്തമായ സ്വഭാവങ്ങളുണ്ട്. ദൃശ്യ കേന്ദ്രിതമായ ഈ പ്ലാറ്റ്ഫോമിൽ കവിത ചിത്രകലയുമായും ഫോട്ടോഗ്രാഫിയുമായും സംയോജിക്കുന്നു. '#മലയാളംകവിത', '#കേരളം', '#കവിത' തുടങ്ങിയ ഹാഷ്ടാഗുകൾ ഉപയോഗിച്ച് കവിതകൾ വിശാലമായ പ്രേക്ഷകരിലേക്ക് എത്തുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് ഇൻസ്റ്റാ പോയട്രിയുടെ സ്വാധീനം മലയാള ഇൻസ്റ്റഗ്രാം കവിതയിൽ പ്രകടമാണ്. രൂപി കൗറിന്റെയും മറ്റും ഇൻസ്റ്റഗ്രാം കവിതാ മാതൃക മലയാളത്തിലും അനുകരിക്കപ്പെടുന്നുണ്ട്.[6]

വാട്സ്ആപ്പ് ഗ്രൂപ്പുകളും മലയാള കവിതയുടെ വ്യാപനത്തിൽ പ്രധാന പങ്ക് വഹിക്കുന്നു. കവിതാ ഗ്രൂപ്പുകൾ, സാഹിത്യ ചർച്ചാ ഗ്രൂപ്പുകൾ എന്നിവ വാട്സ്ആപ്പിൽ സജീവമാണ്. എന്നാൽ ഇവിടെ കവിതകൾ പലപ്പോഴും രചയിതാവിന്റെ പേരില്ലാതെ ഫോർവേഡ് ചെയ്യപ്പെടുന്നു എന്നത് ഒരു ഗുരുതരമായ പ്രശ്നമാണ്. ബൗദ്ധിക സ്വത്തവകാശ ലംഘനം ഡിജിറ്റൽ കവിതാ ലോകത്തെ ഒരു വലിയ വെല്ലുവിളിയാണ്.

കവിതയുടെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണവും പുതിയ കവികളും

സോഷ്യൽ മീഡിയ മലയാള കവിതയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സംഭാവന അതിന്റെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണമാണ്. പരമ്പരാഗതമായി, കവിതാ പ്രസിദ്ധീകരണം ചില ദ്വാരപാലകരുടെ (gatekeepers) നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. പത്രാധിപന്മാർ, പ്രസാധകർ, നിരൂപകർ എന്നിവർ ഒരു കവിതയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണ യോഗ്യത നിർണ്ണയിച്ചിരുന്നു. ഹെൻറി ജെൻകിൻസ് തന്റെ പങ്കാളിത്ത സംസ്കാരം (participatory culture) എന്ന ആശയത്തിൽ വിശദീകരിക്കുന്നതുപോലെ, ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങൾ ഉപഭോക്താക്കളെ ഉൽപ്പാദകരായി മാറ്റുന്നു.[7]

സോഷ്യൽ മീഡിയ ഈ ദ്വാരപാലക വ്യവസ്ഥയെ തകർത്തിരിക്കുന്നു. ഇന്ന് ആർക്കും ഒരു ഫേസ്ബുക്ക് പോസ്റ്റിലൂടെ കവിയാകാം. ഇത് ഗ്രാമങ്ങളിൽ നിന്നും ചെറിയ പട്ടണങ്ങളിൽ നിന്നുമുള്ള പുതിയ ശബ്ദങ്ങൾക്ക് വേദി ഒരുക്കിയിട്ടുണ്ട്. സ്ത്രീ കവികൾ, ദലിത് കവികൾ, ട്രാൻസ്ജെൻഡർ കവികൾ തുടങ്ങി മുമ്പ് പ്രാതിനിധ്യം കുറവായിരുന്ന വിഭാഗങ്ങൾക്ക് സോഷ്യൽ മീഡിയ ശക്തമായ ഒരു വേദി നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

ഈ ജനാധിപത്യവൽക്കരണത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന ഫലം ദലിത് കവിതയുടെ ഉയർച്ചയാണ്. സോഷ്യൽ മീഡിയ ദലിത് ശബ്ദങ്ങൾക്ക് മുമ്പെങ്ങുമില്ലാത്ത ദൃശ്യത നൽകിയിട്ടുണ്ട്. ജാതി വിവേചനം, അനീതി, പ്രതിരോധം തുടങ്ങിയ വിഷയങ്ങളിലുള്ള കവിതകൾ ഫേസ്ബുക്കിൽ വ്യാപകമായി ഷെയർ ചെയ്യപ്പെടുന്നു. ഇത് കേവലം സാഹിത്യപരമായ മാറ്റമല്ല, സാമൂഹിക രാഷ്ട്രീയ പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു പ്രതിഭാസമാണ്.

യുവതലമുറയുടെ കവിതാ പ്രവേശനവും ശ്രദ്ധേയമാണ്. കോളേജ് വിദ്യാർത്ഥികളും യുവ പ്രൊഫഷണലുകളും സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ സജീവമായി കവിത എഴുതുന്നു. ഇവരിൽ പലർക്കും പരമ്പരാഗത സാഹിത്യ സ്ഥാപനങ്ങളുമായി ബന്ധമില്ല. ഡിജിറ്റൽ നേറ്റിവുകളായ ഈ തലമുറ കവിതയെ ഒരു ദൈനംദിന ആവിഷ്കാര മാധ്യമമായി കാണുന്നു, ഉദാത്ത കലാ രൂപമായല്ല.

ഗുണമേന്മയും അളവും: ഒരു സംവാദം

സോഷ്യൽ മീഡിയ കവിതയുടെ ഗുണമേന്മയെക്കുറിച്ചുള്ള സംവാദം മലയാള സാഹിത്യ ലോകത്ത് ശക്തമായി നിലനിൽക്കുന്നു. ഒരു വശത്ത്, ഡിജിറ്റൽ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ കവിതയുടെ ജനാധിപത്യവൽക്കരണം സാധ്യമാക്കിയെന്ന വാദമുണ്ട്. മറുവശത്ത്, ഗുണനിലവാര നിയന്ത്രണമില്ലായ്മ കവിതയുടെ നിലവാരത്തകർച്ചയ്ക്ക് കാരണമായെന്ന വിമർശനവുമുണ്ട്.

ഗുണമേന്മ സംബന്ധിച്ച വിമർശനങ്ങൾ പ്രധാനമായും ഈ മേഖലകളിലാണ്. ഒന്ന്, ഭാഷാ ശുദ്ധിയുടെ അഭാവം വ്യാകരണ തെറ്റുകൾ, അക്ഷരത്തെറ്റുകൾ, ഘടനാപരമായ പിഴവുകൾ എന്നിവ വ്യാപകമാണ്. രണ്ട്, ആഴമില്ലായ്മ പല സോഷ്യൽ മീഡിയ കവിതകളും ഉപരിപ്ലവമായ വികാരങ്ങളിൽ ഒതുങ്ങുന്നു. മൂന്ന്, അനുകരണം ജനപ്രിയ കവിതകളുടെ ശൈലി വ്യാപകമായി അനുകരിക്കപ്പെടുന്നു, ഇത് ഏകതാനതയ്ക്ക് കാരണമാകുന്നു.

എന്നാൽ ഈ വിമർശനത്തോട് മറ്റൊരു വീക്ഷണകോണും നിലനിൽക്കുന്നു. അച്ചടി യുഗത്തിലും മോശം കവിതകൾ എഴുതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്, പക്ഷേ അവ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടില്ല. സോഷ്യൽ മീഡിയയിൽ എല്ലാം ദൃശ്യമാണ് എന്നതാണ് വ്യത്യാസം. മാത്രമല്ല, ഗുണമേന്മയുടെ മാനദണ്ഡങ്ങൾ തന്നെ ചോദ്യം ചെയ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്. ആരുടെ ഗുണമേന്മ? ആരുടെ മാനദണ്ഡം? എന്ന ചോദ്യങ്ങൾ ഇവിടെ പ്രസക്തമാണ്.[8]

ആൻഡ്രൂ കീൻ തന്റെ 'ദ കൾട്ട് ഓഫ് ദ അമേച്വർ' എന്ന കൃതിയിൽ ഇന്റർനെറ്റ് സംസ്കാരത്തിലെ ഗുണനിലവാര ശോഷണത്തെക്കുറിച്ച് മുന്നറിയിപ്പ് നൽകുന്നുണ്ട്.[9] എന്നാൽ ക്ലേ ഷിർക്കി ഡിജിറ്റൽ ഉൽപ്പാദനത്തിന്റെ ജനാധിപത്യ സാധ്യതകളെ ശുഭാപ്തിവിശ്വാസത്തോടെ നോക്കിക്കാണുന്നു.[10] ഈ രണ്ട് വീക്ഷണങ്ങളും മലയാള സോഷ്യൽ മീഡിയ കവിതയുടെ വിശകലനത്തിൽ പ്രസക്തമാണ്.

മീം കവിത, സ്പോക്കൺ വേഡ്, ഡിജിറ്റൽ കാവ്യ ആന്തോളജികൾ

മലയാളത്തിൽ മീം സംസ്കാരവും കവിതയും തമ്മിലുള്ള സവിശേഷമായ ഇഴചേരൽ ഒരു ശ്രദ്ധേയ പ്രതിഭാസമാണ്. ട്രോൾ മലയാളം, ഇന്റർനാഷണൽ ചളു യൂണിയൻ തുടങ്ങിയ മീം ഗ്രൂപ്പുകളിൽ കവിതാ പാരഡികൾ, കവിതാ മീമുകൾ എന്നിവ വ്യാപകമാണ്. ക്ലാസിക് കവിതകളുടെ പാരഡികൾ, സമകാലിക സംഭവങ്ങളെ കവിതാ രൂപത്തിൽ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന മീമുകൾ എന്നിവ ഈ ഗണത്തിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ലിൻഡ ഹച്ചിയോൺ പാരഡിയെക്കുറിച്ച് നിരീക്ഷിക്കുന്നതുപോലെ, പാരഡി ഒരു വിമർശനാത്മക സൃഷ്ടിപരത ഉൾക്കൊള്ളുന്നു.[11]

സ്പോക്കൺ വേഡ് (spoken word) പ്രസ്ഥാനം മലയാളത്തിൽ സോഷ്യൽ മീഡിയയുടെ പ്രത്യക്ഷ ഉൽപ്പന്നമാണ്. യൂട്യൂബ്, ഇൻസ്റ്റഗ്രാം റീൽസ് തുടങ്ങിയ വീഡിയോ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളിൽ മലയാള സ്പോക്കൺ വേഡ് പെർഫോമൻസുകൾ ലക്ഷക്കണക്കിന് കാഴ്ചക്കാരെ ആകർഷിക്കുന്നു. ഇത് കവിതയെ ശ്രാവ്യ-ദൃശ്യ അനുഭവമാക്കി മാറ്റുന്നു. എഴുത്തിൽ നിന്ന് പ്രകടനത്തിലേക്കുള്ള ഈ മാറ്റം കവിതയുടെ അനുഭവ ഗുണത്തെ പുനർനിർവ്വചിക്കുന്നു.

ഡിജിറ്റൽ കാവ്യ ആന്തോളജികൾ മറ്റൊരു ശ്രദ്ധേയ പ്രവണതയാണ്. ഫേസ്ബുക്ക് കവിതാ ഗ്രൂപ്പുകൾ അംഗങ്ങളുടെ കവിതകൾ ഇ-ബുക്ക് ആന്തോളജികളായി സമാഹരിച്ച് പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന പ്രവണത ശക്തമാണ്. കിൻഡിൽ ഡയറക്ട് പബ്ലിഷിംഗ്, നോഷൻ പ്രസ്, ആമസോൺ സെൽഫ് പബ്ലിഷിംഗ് തുടങ്ങിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകൾ ഇത് സുഗമമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ഡിജിറ്റൽ ആന്തോളജികൾ പരമ്പരാഗത പ്രസാധന വ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ബദൽ മാതൃക മുന്നോട്ട് വെക്കുന്നു.

എന്നാൽ ഡിജിറ്റൽ ആന്തോളജികളുടെ ഗുണമേന്മ വ്യത്യസ്തമാണ്. ചിലത് ഉയർന്ന നിലവാരം പുലർത്തുമ്പോൾ മറ്റു ചിലത് വളരെ മോശമാണ്. എഡിറ്റോറിയൽ മേൽനോട്ടത്തിന്റെ അഭാവം ഇതിന് ഒരു കാരണമാണ്. എങ്കിലും, ഈ പ്രവണത മലയാള കവിതയുടെ ഡിജിറ്റൽ ആർക്കൈവിംഗിന് സഹായകമാകുന്നുണ്ട്.

ബ്ലോഗ്-ടു-ബുക്ക് പരിവർത്തനം: ഡിജിറ്റലിൽ നിന്ന് അച്ചടിയിലേക്ക്

മലയാള ബ്ലോഗോസ്ഫിയറിന്റെ സുവർണ്ണ കാലഘട്ടം 2005-2012 കാലയളവിലായിരുന്നു. ബ്ലോഗർ, വേഡ്പ്രസ് തുടങ്ങിയ പ്ലാറ്റ്ഫോമുകളിൽ നൂറുകണക്കിന് മലയാള കവിതാ ബ്ലോഗുകൾ സജീവമായിരുന്നു. ഈ ബ്ലോഗുകളിലൂടെ ഉയർന്നുവന്ന ചില കവികൾ പിന്നീട് അച്ചടി പ്രസാധന ലോകത്തേക്ക് പ്രവേശിച്ചു. ഇത് 'ബ്ലോഗ്-ടു-ബുക്ക്' എന്ന പ്രവണതയുടെ ഭാഗമാണ്.[12]

ബ്ലോഗ്-ടു-ബുക്ക് പരിവർത്തനം പല തലങ്ങളിൽ പ്രധാനമാണ്. ഒന്ന്, ഇത് ഡിജിറ്റൽ പ്രസിദ്ധീകരണത്തിന്റെ സാധുതയെ (legitimacy) സ്ഥാപിക്കുന്നു. രണ്ട്, ഡിജിറ്റൽ ഉള്ളടക്കത്തിന്റെ ശാശ്വതത്വം ഉറപ്പാക്കുന്നു ബ്ലോഗുകൾ ഇല്ലാതാകാം, എന്നാൽ പുസ്തകങ്ങൾ നിലനിൽക്കും. മൂന്ന്, ഡിജിറ്റൽ-അച്ചടി ദ്വൈതത്തെ (binary) അത് മറികടക്കുന്നു.

ഫേസ്ബുക്ക് യുഗത്തിൽ ഈ പ്രവണത കൂടുതൽ ശക്തമായിട്ടുണ്ട്. ഫേസ്ബുക്കിൽ ജനപ്രിയരായ കവികൾ അവരുടെ കവിതകൾ പുസ്തകമാക്കി പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്ന രീതി ഇപ്പോൾ സർവ്വസാധാരണമാണ്. ഓൺ-ഡിമാൻഡ് പ്രിന്റിംഗ് സാങ്കേതികവിദ്യ ഇത് സാമ്പത്തികമായി സാധ്യമാക്കിയിരിക്കുന്നു. ചെറിയ പ്രസാധന സംരംഭങ്ങൾ (micro-publishers) സോഷ്യൽ മീഡിയ കവികളുടെ കൃതികൾ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിൽ സജീവമാണ്.

എന്നാൽ ഈ പരിവർത്തനം സങ്കീർണ്ണമാണ്. ഡിജിറ്റൽ ഇടത്തിൽ ജനപ്രിയമായ ഒരു കവിത അച്ചടി രൂപത്തിൽ അതേ സ്വീകാര്യത നേടണമെന്നില്ല. ഡിജിറ്റൽ സ്വീകരണത്തിന്റെ ഇന്ററാക്ടിവ് ഘടകങ്ങൾ — ലൈക്കുകൾ, കമന്റുകൾ, ഷെയറുകൾ — അച്ചടി രൂപത്തിൽ ലഭ്യമല്ല. ഇത് വായന അനുഭവത്തെ തന്നെ മാറ്റുന്നു.

ഉപസംഹാരം

സോഷ്യൽ മീഡിയ മലയാള കവിതയുടെ ചരിത്രത്തിൽ ഒരു നിർണ്ണായക വഴിത്തിരിവ് സൃഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. കവിതയുടെ സൃഷ്ടി, വിതരണം, സ്വീകരണം എന്നീ മൂന്ന് തലങ്ങളിലും അഗാധമായ മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജനാധിപത്യവൽക്കരണം, പുതിയ ശബ്ദങ്ങളുടെ ഉയർച്ച, രൂപപരിണാമം, ദൃശ്യ-പാഠ സംയോജനം, ഇന്ററാക്ടിവിറ്റി എന്നിവ ഈ മാറ്റത്തിന്റെ പ്രധാന മാനങ്ങളാണ്.

ഗുണമേന്മ vs അളവ് സംവാദം തുടരുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ഡിജിറ്റൽ മാധ്യമങ്ങൾ മലയാള കവിതയ്ക്ക് പുതിയ ജീവൻ നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന വസ്തുത നിഷേധിക്കാനാവില്ല. മീം കവിത, സ്പോക്കൺ വേഡ്, ഡിജിറ്റൽ ആന്തോളജികൾ, ബ്ലോഗ്-ടു-ബുക്ക് പരിവർത്തനം എന്നിവയിലൂടെ കവിത പുതിയ രൂപങ്ങളും ഭാവങ്ങളും കണ്ടെത്തുകയാണ്.

വരും വർഷങ്ങളിൽ ആർട്ടിഫിഷ്യൽ ഇന്റലിജൻസ്, വെർച്ച്വൽ റിയാലിറ്റി തുടങ്ങിയ പുതിയ സാങ്കേതികവിദ്യകൾ കവിതയുടെ ലോകത്ത് കൂടുതൽ മാറ്റങ്ങൾ സൃഷ്ടിക്കും. മലയാള കവിത ഈ മാറ്റങ്ങളോട് എങ്ങനെ പ്രതികരിക്കുന്നു എന്നത് ഭാവിയിലെ ഗവേഷണത്തിന്റെ പ്രധാന വിഷയമായിരിക്കും. സാങ്കേതികവിദ്യയുടെ മാറ്റങ്ങളെ സർഗ്ഗാത്മകമായി ഉൾക്കൊള്ളാനുള്ള മലയാള കവിതയുടെ കഴിവ് അതിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ ആവർത്തിച്ച് തെളിയിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്.[13]

അവലംബങ്ങൾ

1. Warschauer, Mark. *Technology and Social Inclusion: Rethinking the Digital Divide*. Cambridge, MA: MIT Press, 2004.
2. KPMG and Google. *Indian Languages: Defining India's Internet*. April 2017.
3. Satchidanandan, K. *Indian Literature: Positions and Propositions*. New Delhi: Pencraft International, 1999.
4. Bolter, Jay David, and Richard Grusin. *Remediation: Understanding New Media*. Cambridge, MA: MIT Press, 1999.
5. Hayles, N. Katherine. "Electronic Literature: What Is It?" The Electronic Literature Organization. January 2, 2007. https://eliterature.org/pad/elp.html.
6. Kaur, Rupi. *Milk and Honey*. Kansas City: Andrews McMeel Publishing, 2015.
7. Jenkins, Henry. *Convergence Culture: Where Old and New Media Collide*. New York: New York University Press, 2006.
8. Satchidanandan, K., ed. *Indian Poetry: Modernism and After — A Seminar*. New Delhi: Sahitya Akademi, 2001.
9. Keen, Andrew. *The Cult of the Amateur: How Today's Internet Is Killing Our Culture*. New York: Doubleday, 2007.
10. Shirky, Clay. *Cognitive Surplus: Creativity and Generosity in a Connected Age*. New York: Penguin Press, 2010.
11. Hutcheon, Linda. *A Theory of Parody: The Teachings of Twentieth-Century Art Forms*. New York: Methuen, 1985.
12. Walker Rettberg, Jill. *Blogging*. 2nd ed. Cambridge: Polity Press, 2014.
13. Satchidanandan, K., ed. *Indian Poetry: Modernism and After — A Seminar*. New Delhi: Sahitya Akademi, 2001.